

DŽEK
SLEJD

BROJ
92

CENA
200 DINARA

EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

V ŠEJN

ŽENA SREĆNE RUKE

★ **SEJN** ★

BROJ 92.

DŽEK SLEJD

ŽENA SREĆNE RUKE

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj: 92

Glavni i odgovorni urednik:

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:

Jack Slade

LACKY LADY

Recenzija:

Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:

Miloš SIMIĆ

Lektor:

Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik:

Lajoš ILEŠ

Naslovna strana:

Ferenc BARAT

Korektori:

Iren GALAMBOŠ

Erika KOČIŠ-HORVAT

Štampa: 30. XII 1986.

Tržište: 16. I 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad. Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko
DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ; Naslov originala: Jack Slade
— LACKY LADY.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA
iz Minhena.

Osiobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj
413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Mlada žena naslonila je svoju glavu na visokog, snažnog čoveka koji je na sebi imao uniformu konjanika Sjedinjenih Država.

On je nežno pomilovao njenu dugu, tamnu kosu.

— Znači i danas te je tukao? — upita poručnik promuklim glasom.

— Jeste, danas popodne — odgovori ona tiho. — O, gospo-
de! — viknu mlada žena i odvoji se od poručnika. — Eno ga,
dolazi!

— E, najzad sam vas uhvatio! — reče kapetan Viloks i
stade ispred poručnika — Vi ste jedan običan kućkin sin, Dun-
dase! A ti, Kerol, nisi nimalo bolja od neke salunske drolje.
Odlazite, poručniče! Videćemo se kod pukovnika.

— Razumem vas, kapetane — reče poručnik Dundas. —
U stvari, šta vi želite od mene?

Lice kapetana razvuklo se u grimasu.

— I to još pitate, čoveče! — viknu on. — Pa, vi mene va-
rate sa mojom ženom! Ili je bolje da se kaže ona mene vara
s vama! I pored svega toga imate smelosti da me pitate šta
želim od vas. Potrudicu se da vas otpuste iz armije!

Poručnik prebledje.

— To je podlost, kapetane! — reče on. — Svako ovde u
tvrđavi zna kako vi postupate sa svojom suprugom. Čak i pu-
kovnik. Valjda ne mislite da on...

Kapetan Viloks se namršti. Možda i nije imao nameru da
ubije poručnika!

Dundas nije bio naoružan. A i da je imao revolver bio
bi suviše spor

Dva vatrena štapa pogodiše Džona Dundasa i odbaciše ga
nekoliko koraka nazad. Poručnik je osetio vruće olovo u gru-
dima i zatim mu se smračilo pred očima.

— Ti... ti... si ga ubio! — viknu mlada žena.

Tog trenutka dva vojnika zaustaviše konje deset jardi is-
pred kapetana Viloksa. Jedan od njih je bio narednik.

Kapetan se dotad ponašao kao da se nalazi na nekom dru-
gom svetu. Sada se vratio u život.

— Sjašite, naredniče! — naredi on.

— Kapetane, mi...

— Zar niste čuli šta sam vam naredio? — upita Viloks.
On je pogledao prema kapiji. Stražari očigledno nisu znali šta
treba da rade.

Narednik sjaha iz sedla. Ostao je u stavu mirno.

Vilkoks se obratio vojniku.

— Odjašite u tvrđavu! — naredi on. — Dovedite lekara ovde!

Kada je vojnik poterao svoga konja Vilkoks je reagovao munjevit.

Njegova pesnica pogodila je bradu iznenađenog narednika.

Čovek najpre posrnu, a zatim se opruži koliko je dug.

— Videćemo se nekada u životu! — doviknu Vilkoks i vinu se u sedlo. — Tebi to ne bih preporučio, Kerol!

Žena je stajala tu kao neka kamena figura. Bila je bleđa i oblivena suzama.

Njen suprug, koji je upravo postao ubica, sada je poterao konja.

Kada su vojnici dotrčali iz tvrđave Kerol Vilkoks je ležala pored mrtvog poručnika.

Pukovnik Harvi, komandant Fort Dodža, bio je besan kao i kada je saznao šta se dogodilo. Bilo je čudno što nije prekovao kapetana Vilkoksa nego njegovu ženu Kerol.

Sakupio je sve oficire.

— Ta prokleta žena! — viknu on ljutito. — Trebalo je da drži svoje dugačke prste daleko od Dundasa!

Svi su ćutali. Jedino je lekar prikupio hrabrost da nešto kaže.

— Ne bi trebalo tako da govorite, ser — reče on. — Možda ste zaboravili kako je Vilkoks zlostavljao svoju ženu? Ja sam je nekoliko puta ..

— Hvala vam — prekide ga pukovnik. — Mene to ne interesuje. Ta žena će napustiti tvrđavu, i to odmah! Poručniče Staforde, vi ćete je otpratiti do Dodž Sitija sa jednom grupom jahača. Odatle ona može da ode vozom. A vi, kapetane Volfe, poći ćete u poteru za Vilkoksom. Hoću da ga uhvatite i da ga dovedete kod mene. Da li vam je to jasno?

Ponovo se javio lekar.

— Ne ide to tako, ser — reče on. — Gospođa Vilkoks neće moći da jaše. Kako da se prebaci?

Pukovnik odmahnu rukom.

— Do Dodž Sitija će sigurno stići. Tamo ima lekara. Ja ne želim da ona ostane ovde u tvrđavi.

Tako je i ostalo. Za pukovnika je sve bilo jasno. On je mislio da su kapetan Vilkoks i njegova žena okaljali čast i ugled armije.

Kerol Vilkoks je za njega bila kao neka crvena marama. Njenog muža će uhvatiti i izvešće ga pred vojni sud.

Međutim, ispunio se samo jedan od njegovih želja. Kerol Vilkoks je napustila sledeći dan tvrđavu. Naravno bez pratnje. Doktor Lathem, lekar koji je imao čin kapetana, odvezao je kolima u Dodž Siti gde je prepustio svojim kolegama civilima.

Posle tri dana vratila se patrola koju je vodio kapetan Volf. Izgubili su trag begunca.

— Sto mu gromova, Volfe! — viknu pukovnik. — Tako nešto ne može da se zamisli!

Kapetan Volf sleže ramenima. Nije odgovorio ništa.

— Znae li šta to znači! — uzviknu pukovnik. — Umešaće se general Lindsi. Ta prokleta svinjarija! Zar je to moralo da se dogodi baš u Fort Dodžu? Gde ste izgubili njegove tragove?

— Daleko na jugu, ser! Prešao je preko Malberi Krika i videli su ga u Minecli. U brdima pored Indijen Krika izgubio mu se svaki trag. To je jedan nepregledan predeo, ser!

— Do đavola, imali smo crn dan! — uzviknu pukovnik. — Vi sada možete ići!

Pukovniku Harveju nije preostalo ništa drugo nego da napiše izveštaj i da javi pretpostavljenima o sramnom događaju.

Nedelju dana kasnije u Fort Dodžu pojavio se general Lindsi da ispita slučaj.

— Vilkoks se mora otpustiti iz armije kao nečastan čovek! — objasni on.

— A šta će biti dalje? — upita pukovnik.

— Kakvo pitanje, dragi moj! — reče general i osmehnu se. — Njega će tražiti zbog ubistva, Harveje. Naravno, ne kao oficira, nego kao civila. Za armiju više ne postoji kapetan Vilkoks, već samo ubica pod tim imenom. Zato nas i ne interesuju razlozi koji su doveli do toga da se dogodi ubistvo.

Doktor Lathem razvuče lice.

— Iz vaših reči sam saznao da će misis Vilkoks ostati bez sredstava za život, ser.

Oči generala Lindsija su se suzile u uske proreze.

— To je tačno! — potvrdi on. — Nije smela da se upusti u takve odnose sa poručnikom. To je ona!

Lathem steže usne. Njemu je bilo jasno da deo krivice snosi i pukovnik Harvi kome je bilo poznato da je Vilkoks često tukao svoju ženu, pogotovu kada je osetio miris viskija iz njenih usta. Umesto da zbog toga pozove Vilkoksa na odgovornost on je odmahivao rukom i nije preduzimao ništa. Smatrao je da je to privatna stvar koja ga se ne tiče.

Pošto je preživela šok, Kerol Vilkoks je otišla iz Dodž Sitija. Kasnije se saznalo da radi u Vičiti. U nekom salunu!

II

— Šejne...!

Visoki, snažni čovek se okrete polako i odvoji se od šarčeta saluna „TRI HRASTA“ u Mesili.

Kada je prepoznao čoveka koji je stajao iza vrata, koja su se polako klatila, njegovo lice se smračilo.

— Šta se dogodilo, Hasinto? — upita on.

— Neko čudno pitanje, hombre, zar ne? — upita čovek.

Hasinto se iscerio. To je nekako ulepšalo njegovo lice. Njegova majka bila je Jeki Indijanka, otac Meksikanac.

Bio je visok skoro kao i Šejn, mršav i žilav. Sigurno je bio brz na revolveru, a još brži na nožu! Tih sečiva je bilo dosta za njegovim pojasom.

Mada se cerio, u njegovim tamnim očima je plamtela vatra.

Znači, taj kućkin sin je znao da je Šejn krenuo u poteru za njim!

Šejn nije krio da je krenuo u ovaj kraj da pronade vođu bande. Dosad nikom nije to uspjelo. Sada je Šejn dobio zadatak da tog nitkova uhvati za vrat. Hasinto Fuez je za sobom ostavio krvav trag u Teksasu koji je vodio do Nju Meksika.

Šejn se osmehnulo.

— Pa, mora se pitati, šta se ovde dogodilo, Hasinto! — reče on i protrlja rukom čelo.

— Slažem se — došao je odgovor. — Ti pitaš, ja odgovaram. Zašto me goniš Šejne? Nemaš šerifsku zvezdu, a ovamo

Šejnovo lice se smračilo.

— To je tačno — odvrati on. — Međutim, ja ne volim ljude koji siluju žene. A osim toga, tu su i tristo hiljada dolara. Toliko ti vrediš, amigo! Dve hiljade u Teksasu i hiljadu u ovoj zemlji. Da li si to znao?

— Znao sam, Šejne. Ja sam ovamo došao da te pošaljem u pakao. Možda ćemo se tamo jednom videti.

Nasmejao se glasno i stavio svoj šešir na glavu.

Na njegovom čelu ukazao se crveni ožiljak. Bila je to uspomena na snažnog Apača koji je skoro uspeo da mu skine skalp. Ipak, Indijancu to nije uspjelo, jer je melez uspeo da upuca Apača i da ga pošalje njegovim precima.

— Ta ti se želja neće ispuniti, hombre — odvrati Šejn. — Vojnici su uhvatili četvoricu tvojih prijatelja sa kojim si nameravao da napadneš armijski transport. Njih dvojica su naleteli ispred cevi moga revolvera. Ti si ostao poslednji.

— Zato sam i došao ovamo! — uzviknu melez.

Stolovi i stolice između vrata prostorije i šanka bili su već odavno prazni. Gosti su stajali pored desnog zida. Gledali su ukočeno u dva snažna čoveka. Tri salonske laste nestale su iza jednih vrata zajedno sa šankerom.

Svi su ovde znali imena dvojice muškaraca koji su se našli oči u oči jedan prema drugom.

Šejn je bio naslonio petu svoje čizme na mesinganu šipku šanka. On se malo nakrivio nazad. On je i računao s tim da će se Hasinto pojaviti u Mesili pošto je njegova banda likvidirana. Melezu je uspjelo da umakne skoro u poslednjem trenutku.

— Zašto ne potegneš revolver, Hasinto? — upita Šejn.

— Čekam da ti to uradiš, gringo!

Bandit je postao nervozan. Iznenadila ga je mirnoća visokog čoveka.

Šejn je stajao mirno. Njegova desna ruka bila je naslonjena pozadi na dršku revolvera.

— Koliko ćeš dugo čekati, Hasinto? — upita Šejn. — Ja neću prvi povući gvozduriju. Znaš li zašto? Zato što svakom želim da pružim šansu. Ne želim da te ubijem. U tome je razlika među nama, hombre. Ja samo želim da te predam zakonu, tobe i tvoje ljude koji su preživeli, da vam se sudi po pravdi boga.

Banditovo lice je sada već bilo crveno od besa. Usne su mu bile stisnute, a iz tamnih očiju je izbijala mržnja.

Šejn ga je gledao poluzatvorenih očiju. Pratio je svaki pokret bandita. Bilo mu je jasno da Hasinto Fuez neće moći tako dugo da se savlada.

— Prokleti kučkin sine! — viknu Hasinto.

Njegova ruka kliznu prema revolveru.

Bio je jako brz. Međutim, to mu nije ništa pomoglo. Šejn nije uzalud bio naslonio potpeticu leve čizme na mesinganu šipku. Tako je mogao da se odbaci od šanka. Dok je leteo napred u njegovoj ruci stvorio se „remington”.

Sa suprotne strane poleteše prema njemu đavolski opasne kugle iz Hasintovog revolvera i počistiše policu sa bocama iza šanka.

Šejn je uputio samo jednu kuglu. Ona se zarila u Hasintovo desno rame.

Visoki čovek je pao i brzo se podigao na kolena.

Hasinto je bio odbačen unazad. Stajao je i gledao u svoj revolver koji mu je ispao iz ruke. Njegovo ružno lice je bilo iskrivljeno od bola, a iz očiju mu je izbijala mržnja.

— Prokleti kučkin sine! — promrmlja on. — Kao da si u savezu sa samim đavolom! Tako brz ne može biti niko. Ah, moje rame! Ala

Šejn gurnu nogom revolver bandita pod sto. Vratio je svoj „remington” u futrolu.

— Zar ti nisam rekao da svakom pružam šansu, hombre? — upita on. — I, da ću te izvesti pred sud?

Začuše se koraci na pločniku i uskoro se otvoriše pokretna salunska vrata. Pojavio se neki dežmekast snažan čovek. U ruci je držao „parkericu” čije su dve cevi bile uperene u Šejna.

— Čoveče božji — režao je on. — Znao sam da će s tobom stici mnoge nevohe u Mesilu. Šta je...

— Udahnite malo vazduha, čoveče sa zvezdom — prekide ga Šejn. Najpre pogledajte tog momka. Zatim ćemo varu reći šta se dogodilo. Uostalom, ovde su ljudi koji će kazati šta su videli.

Šerif Blum gurnu meleza koji je ukočeno stajao ispred njega sa pognutom glavom.

— Hoću da ti vidim lice, momče! — reče on.

Hasinto Fuez pogleda šerifa.

— Pa, gringo, poznao si me! — ciknu on kreštavim glasom.

— Sveti taminjane! — viknu šerif. — Pa to je taj prokleti kučkin sin Hasinto. O, ljudi, neću ništa da kažem.

Pogledao je Šejna.

— To ti donos, tri hiljade dolara, Šejne — reče on. — Dobro, Hasinto, idemo! Doktor će te lečiti u zatvoru.

Šejn mahnu rukom.

— Samo još trenutak, šerife! — reče on. — Najpre da pogledamo kakve igračke ovaj momak nosi sa sobom. Hasinto je opasniji od zvečarke. I on jako voli svoje noževe, tako sam čuo.

Bandit steže usne i opsova kada mu je visoki čovek uzeo četiri noža za bacanje.

— Sada ga možete voditi, šerife. Da sam na vašem mestu

ja bih dobro pazio na tog momka. Vezao bih ga i predao bih ga armiji. U tom slučaju rešili biste se svih briga.

Šerif klimnu glavom.

— Tako sam mislio da uradim i ja, Šejne — reče on. — Pođite sa mnom u kancelariju. Potreban mi je vaš potpis. A potreban je i moj potpis da biste dobili novac za ucenjenu glavu Hasinta.

Hasinto se podrugljivo smeškao kada su napuštali salun.

— U paklu ćemo se svakako naći! — frknu on. — Možda ću ja tamo stići pre tebe, a možda i neću, Šejne!

— Može se dogoditi to što ti kažeš, amigo! — odvrati visoki čovek. — Međutim, da bi bilo tako neki drugi ljudi bi morali da požure.

Bandit kao da je hteo nešto da kaže. Međutim, grlo mu se steglo i nije rekao ništa.

III

Šejn se nasloni na jedan stub u predvorju hotela i zapali cigaretu. Hasinto Fuez se nalazio u zatvoru gde mu je lekar izvadio kuglu iz ramena. Šerif Blum je obavestio telegrafom najbližu vojnu komandu i već je dobio i odgovor. Već sledećeg dana vojnici će doći da odvedu opasnog bandita.

Šejn baci opušak na prašnjavi kolovoz glavne ulice. On je svoj zadatak koji je dobio od Sedme brigade sada ispunio. Sutra je nameravao da napusti Mesilu i da jaše prema jugu, u Teksas.

Razmišljao je da li da ode u svoju sobu i dobro se ispavati da se još jednom pojavi u salunu. Tamo mu se jako dopala jedna devojka. Učinić mu se da se i on njoj sviđa.

— Šejne! — začuo se neki nepoznati glas.

Visoki čovek munjevito nestade sa svetlosti koju je bacala lampna na zid.

— Sedam! — viknu isti glas.

Iz prolaza pored hotela pojavio se neki čovek.

— Dobro je! — javi se Šejn. On je znao ko je taj čovek. Bio je to jedan od onih koji su predstavljali sam vrh Sedme brigade. I ako je on pošao na tako daleki put, onda je sigurno nešto zagustilo!

— Idemo u vašu sobu, Šejne — reče on tiho. — Nadam se da ćete čaše. Sigurno će vam prijati jedan DŽEK DANIJELES, zar ne?

Šejn se osmehnu. Pitanje je bilo suvišno. Ko ne bi pozeleo da u svoje grlo naspe tu kapljicu ispečenu u Tenesiju.

Stigli su do sobe. Prethodno su prošli pored recepcije, ali tamo nije bilo nikoga. Čovek iz Vašingtona je samo odmahnuo rukom.

Pošto je tamo bila samo jedna čaša, Šejn je otpio gutljaj iz boce. Obrisao je rukom bradu i podigao pogled.

— Dakle, ser, potegnite svoje adute! — reče Šejn. — Si-

gurno da niste došli čak ovamo u Mesilu samo zato da mi kažete dobar dan i da sa mnom popijete bocu DŽEK DANI-JELSA.

Čovek se osmehnu.

— Pogodili ste, nisam tako jednostavno krenuo grlom u jagode — reče on mirno. — Bilo mi je jako teško da vas pro-nađem. Na svu sreću postoji telegraf. U Alamogordu sam sa-znao da ste nameravali da krenete u Mesilu. Dobro je što ste sredili tog Meksikanca. Da li ste čuli o Henku Vilkoksu, Šejne?

Visoki čovek odmahnu glavom.

— Nisam — odvrati on. — Ko je to?

Čovek iz Vašingtona se namršti.

— Vilkoks se pridružio jednoj bandi — reče on. — Bilo je to pre dva meseca. Njihov vođa se zvao Harp Luis.

— Poznajem Luisa. A ako sam dobro čuo vi ste rekli „zvao se”. Da li to znači da je on mrtav čovek?

— Dobro ste uočili. Banda je napala banku u Amarilu. Skoro da nisu uspeli, jer su se u to vreme u gradu nalazila dva maršala Sjedinjenih Država. Oni su upucali dvojicu ban-dita. Na žalost, ostali su uspeli da umaknu zajedno sa ple-nom. Maršali su nešto kasnije našli Harpa Luisa. Bio je na umoru. Upucao ga je Vilkoks. A da li znate zašto? Reći ću vam odmah. Vilkoks je bio mišljenja da Luis nije čovek koji može da vodi bandu. Sada je Vilkoks glavni gazda.

— Tako znači! — promrmlja Šejn i protrlja čelo. — U tom slučaju ja treba da uhvatim Vilkoksa.

— U pravu ste, Šejne — čuo se odgovor. — Morate ga srediti kako god znate. Dovedite ga, živog ili mrtvog!

— Kako biste vi želeli, ser?

— Armija bi više volela da mu se ne sudi, Šejne. Pošto bi to podiglo veliku prašinu! Razumete? Prepuštam ga vama.

— Ja nisam ubica — odvrati Šejn hladnim glasom. — Ako bih morao da ga ubijem onda ću to učiniti samo u samoodbrani. Ili da mi za to da povoda. Ovako...

— U redu. Vilkoks je otpušten iz vojske. Znači, on je ci-vilno lice. Pojaviće se pred sudom kao ubica. Odlučiće porota, a ne vojni sud.

— Slažem se, ser. Sada se postavlja pitanje. Odakle da krenem u potragu za njim? Fort Dodž, zatim Amarilo, pa to je jako širok luk.

— Mi smo ispitali teren, Šejne. Banda ima više skrovišta. U brdima Hueko Mauntina istočno od El Paza! A i u gudura-ma Oregon Mauntina. Ti lupeži napadaju male rančeve, krađu stoku i pljačkaju. Niko nije siguran od njih. Pričaju da Vilkoks ponekad navrati u El Pazo. I to izgleda da je tačno, jer tamo se nalazi jedan čovek koga on poznaje još iz armije. Zove se Brus Klinton. Bio je poručnik i takođe je izbačen iz armije. Taj Klinton je vlasnik jednog hotela, ima više kockarnica, dva sa-luna i pravi je gazda onog dela grada gde se pali crveno svetlo. Više od toga ne znam da vam kažem. Možda o tome mogu više da vam ispričaju maršal Tajni i šerif Fič.

Šejnove oči su mu prolele.

— Kako to? — upita on. — Pa njih dvojica se još uvek nalaze u El Pazul!

— To je tačno. Oni ispituju stvari oko nekih falsifikovanih novčanica.

— Hm! — reče Šejn i osmehnu se.

Pomislilo je na jednu visoku, vitku ženu sa zelenim očima. Necbično lep stas! Zvala se Paula Haton. Divlja mačka koju je on onda ukrotio. Bila je vlasnica jednog malog hotela i on je stancvao kod nje. Naravno, u njenim privatnim prostorijama. Tu je lečio svoje rane.

— Dobro, Šejne! — probudi ga glas čoveka iz njegovih razmišljanja. — Dogovorili smo se. Ja sada idem u svoju sobu. Sutra ujutru se vraćam natrag. Bocu možete zadržati. Ček za naplatu novca je ovde. Bilo je to nepotrebno ubistvo, zar ne?

— Nije! — odvrati Šejn odlučno. — Pokažite mi čoveka koji je bez ikakvog razloga središ nekog lupeža! Uostalom, nagradu sam morao da primim protiv svoje volje, jer bi bilo jako smešno ako je ne primim. Kada stignem u El Pazo uplaću je na vladin račun.

Čovek iz Vašingtona klimnu glavom.

— U redu. Šejne — potvrdi on.

Rukovali su se na rastanku.

Šejn je ostao sam. Otpio je dobar gutljaj i legao na krevet. Razmišljao je o Henku Vilkoksu. Setio se i Paule Haton!

IV

Šejn je napustio Mesilu. Uskoro je iza njegovih leđa ostala Meskvite, a zatim je prešao Rio Grande i našao se na obroncima Organ Mountina.

Osim kaktusa svih vrsta i veličina ovde nije bilo nikakvog drugog rastinja. Na sve strane nalazio se sivi pesak iz koga su štrčale stene. Ispred njega je vijugao put pokriven belim peskom, a na stenoovitom tlu ponegde su se nalazili tragovi, koje su ostavile konjske potkovice. Šejn je malo bolje zagledao i uverio se da su one bile dosta sveže.

Kad bi neko video visokog čoveka u sedlu koji je bio zadubljen u misli, pomislio bi da on drema.

Međutim, izgled je varao. Šejn je bio budniji nego ikada.

Osmatrao je okolinu. Kao da je predosetio da se ovde nešto može dogoditi.

I, primetio ih je. Bila su dvojica. Ležali su na jednoj ravni iznad puta. Izgleda da su ga već odavno posmatrali. Bili su sigurni da ih on nije primetio.

Međutim, ipak su se prevarili!

Dok su posmatrali Šejna kao da je jedan jedini zrak sunca zalutao. Odbio se od cevi dve puške i sevnuo. To Šejnovom ostrim oku nije promaklo!

Visoki čovek nikada ništa u životu nije prepuštao slučaju. Ocenio je da je rastojanje takvo da bi „remington” mogao dobro da pogodi.

Dvojica nitkova koji su se nalazili iznad njega kasno su primetili da on vadi revolver.

Kugla pogodi ivicu zaravni. Delovi kamenja poleteše u vazduh. Podiže se i prašina.

Dva čoveka skočiše. Opsovali su i podigli puške uvis.

Međutim, Šejn je već bio nestao. Nisu ga više videli.

Odmah pošto je pucao on je sjahao iz sedla i pri tom povukao svoju „vinčesterku” iz bisaga.

Njegov prv. metak je pogodio tačno tamo kuda je bio i upućen. Pogodak je bio siguran. Momak je posrnuo, ispružio ruke uvis, a zatim se strmoglavio dole sa zaravni. I drugi nitkov je pao. Bio je smrtno pogođen.

Šejn je ustao. Opasnosti kao više da nije bilo. Napunio je ponovo pušku.

— Ništa! — promrmlja on sebi u bradu. — Nigde nikoga!

Skoro pola sata je prošlo dok nije pronašao konje dvojice nitkova. Namjeravao je da njihova tela odnese u El Pazo.

Vezao ih je preko sedla i krenuo. Do El Paza mu je bilo potrebno oko dva sata jahanja.

Ovaj predeo je dobro poznao. Pre izvesnog vremena Sedma brigada mu je dala zadatak da dođe ovamo u El Pazo i da pokuša da sredi jednu bandu koja je falsifikovala novac. Tada mu je pomogao njegov stari prijatelj maršal Džed Tajri. Biće dobro ako se on još uvek nalazi u El Pazu.

V

Šejn je sjahao ispred šerifove kancelarije u El Pazu. Protegao se i pogledao unaokolo.

Nigde nije bilo nikoga.

Samo su se neke mačke ispred robne kuće šunjale tamo-amo.

Bilo je to vreme sijeste. Nijedan čovek nije radio. Pusto na sve strane! Ljudi su se zavukli u svoje kuće u kojima je bila hladovina.

Ipak, kao da nije bilo takoj! Šejna je, izgleda, nekog posmatrao.

Visoki čovek je to dobro osetio. Neke oči uperene su u njega. Bile su to ženske oči.

Bila je mlada, plavokosa, srednjeg rasta i privlačna.

Njene usne bile su nešto malo više istaknute i sočne. Iznad prćastog nosa sijala su dva lepa krupna plava oka.

Brigid Lund je rođena u Evropi. U Švedskoj.

Kada je imala dve godine njeni roditelji su se doselili. Kada žive već dvadeset i tri godine u Americi.

Kao da ih je neki tajanstveni vetar doneo iz Montane u Teksas.

Ona se zbog toga nije ljutila, jer je volela sunce, i to kao da joj je bilo dovoljno. Jer, u Montani je klima bila surovija. Plemenite biljke su čeznule za suncem, tvrdila je plava Brigid.

Pri tom se nije jasno moglo znati na šta ona misli. Na koju biljku? Onu u bašti ili na onu divlju?

Svakako da je tu bilo nečega. Ali, šta je to?

Osim tanke, kao pena mekane kućne haljine, ništa drugo nije sakrivalo njeno lepo telo. Dok su ostali imali sijestu ona je ležala na krevetu, razmišljala i povremeno uzimala knjigu i čitala.

Trgla se kada je čula topot konjskih kopita. Ustala je.

U ovo doba dana retko se dešavalo da neko prolazi ulicama.

— Gospode bože! — promrmlja ona i namršti se. — Ovo svakako moram reći Brusu. Da li je moguće da je taj visoki čovek poslao u pakao Tibsa i Blajta. Šteta! Čim Vilkoks sazna on će ga poslati za njima.

Mada njena kućna haljina nije skoro ništa skrivala ona je bez razmišljanja izašla u hodnik. Ušla je u jednu luksuzno nameštenu sobu i razvukla u stranu zavese od somota.

Na krevetu je ležao čovek. Bio je obučen. Od čizama do kravate.

Kada ga je plavuša dodirnula on se trgao.

— Ah, ti si! — reče on zbunjeno. — Šta se dogodilo? Spavao sam.

Sela je na ivicu kreveta.

Pogled muškarca zaustavio se na njenim okruglim, čvrstim grudima.

— Upravo sada je stigao neki nepoznat čovek — objasni mu ona. — Visok i snažan. Čini se da je opasan. Pokreti su mu gipki, ima široka ramena i uske kukove. Nosi dva revolvera. Otišao je kod šerifa.

— I? — upita on, ne odvajajući oči od njenih grudi.

— Nije došao sam, Bruse. Iza njega su na konjima stigli leševi dvojice muškaraca. To su mrtva tela Tibsa i Blajta. Odmah sam ih prepoznala. A osim toga, to su njihovi konji. Jedan šareni i jedan vranac sa cvetom na glavi.

Čovek je odjednom odvojio svoje oči od lepih grudi Brigide Lund. Gurnuo je devojk u stranu i seo.

— Ma šta mi reče? — upita on. — Njih dvojica su mrtvi? Sto mu gromova, pa to mora saznati Henk! Ima li nekog od njegovih momaka ovde u gradu?

— Mislim da je tu Meksikanac.

— Gde se nalazi on?

Brigid pokaza prstom leve ruke prema tavanici.

— Verovatno je gore kod Huane — reče ona.

— Onda obuci nešto pristojno i popni se gore kod tog prokletog nitkova! — naredi on. — Hoću da razgovaram s njim. A zatim želim da saznam ko je taj stranac. Hajde, devojko! Mahni malo brže kukovima. Možda je taj đavolski maršal tražio pojačanje!

— Zaboga. Bruse, pa nemoj odmah napuniti gaće. U ovo doba dana se ne događa ništa. I...

— Do đavola, uradi onako kako sam ti naredio! — viknu on. I pripremi se da se pobrineš o tom strancu. Bilo bi jako neobično ako ga ne privuku tvoje obline.

Ustala je i prišla vratima.

— Ponekad si odvratani — reče ona. — Ja nisam ni tvoj rob, niti pak neki predmet koji možeš bacati kug god želiš. Ah, ovog puta je taj snažni momak đavolski opasno privukao moju pažnju. Možda zato što izgleda kao pravi muškarac.

Brigid Lund je već bila stigla do vrata i zamakla iza njih pre nego što je on uspeo da je nečim gađa.

VI

Šerif Fič ustade iz stolice za ljuljanje u kojoj je provodio vreme sijeste. Vrata se otvoriše.

— Šejne, za ime boga! — viknu on. — Kakvo iznenađenje! Pa ti se još uvek nalaziš na ovom svetu!

— Šalu moramo ostaviti za kasnije, šerife — reče Šejn mirno. — Nešto sam vam doneo. Eno, tamo je ispred vašeg ureda.

— Sto mu đavoljih krušaka, mogao bih se opkladiti da je to neki neobičan poklon. Hm!

Izašao je napolje i uskoro je ponovo ušao u prostoriju.

— Zna li vi šta ste nam natovarili na vrat, Šejne? — upita on.

— Znam — odvrati Šejn. — Dvojicu ludaka koji su po svaku cenu hteli da me upucaju gore u gudurama Organ Mauntina. Veruj mi da nisam imao drugog izbora, bez obzira što su se nalazili u boljem položaju.

Fič se osmehnu.

— Ali, i pored toga vi ste njih upucali, a ne oni vas! — reče šerif. — Dobro, šta je tu je! Njih dvojica su Vilkoksovi momci i nije šteta što su se preselili na onaj svet.

— Pa vi znate? — upita Šejn kao da je iznenađen.

— Za Henka Vilkoksa? — upita šerif. — Evo tu imam poternicu za njim. Traže ga u Kanzasu zbog ubistva. Ovde kod nas takođe. I, ne samo zbog ubistva. Ima tu još i drugih stvari. Ja tog čoveka još nikad nisam video. Kako onda da ga tražim?

— A, da li je Tajri još uvek ovde? — upita Šejn.

— Vaš prijatelj, maršal! — promrmlja on. — Još je tu. Naći ćete ga u njegovoj kancelariji. Idite kod njega, a ja ću se postarati o ovoj dvojici ovde. Biće nevolja, Šejne. Mislim na to kada Vilkoksa sazna da smo ubili dvojicu njegovih momaka. Da li ste se vi uputili da sredite Vilkoksa?

Šejn protrlja rukom čelo.

— Da! — potvrdi on. — On je u Kanzasu ubio jednog mog prijatelja, a osim toga, dobija se dve hiljade dolara za njegovu glavu, zar ne?

Šerif odmahnu glavom.

— Nije tako — odvrati on. — To je tako bilo nekada. Sada je pet hiljada. Onom koji ga donese, mrtvog ili dovede živog, zato što je Teksas dodao još tri hiljade. Vilkoksa i nje-

govi banditi su postali prava napast. Čudim se zašto armija nešto ne preduzme. Ti banditi imaju neko svoje gnezdo u brdima. Bilo bi jako teško da se pronađu. Za to bi bila potrebna jedna čitava mala armija!

Šejn sleže ramenima.

Znao je jako dobro da armija izbegava da učestvuje u takvim sumnjivim slučajevima. Vilkoks više nije bio vojnik i oni nisu imali obavezu da tragaju za njim.

— Dobro, šerife — reče Šejn. — Ja ću odvesti svoga mrkova u štalu, a zatim ću isterati Tajrija iz njegove jazbine.

VII

Starac u štali je razrogačio oči kada je prepoznao Šejna.

— Djavo! mu krušku! — viknu on kreštavim glasom. — Ako me oči ne varaju ovo nam je stigao onaj gutač olova u El Pazo!

— Tačno tako, amigo! — odgovori Šejn veselo. — Ti se sigurno sećaš i mog starog mrkova, zar ne? Eto, pružila ti se prilika da se ponovo brineš o njemu.

Šejn se mašio rukom u džep i odatle izvadio nekoliko novčića koje je pružio starom čoveku.

— Oho! — uzviknu konjušar. — Za ovo će tvoj mrkov dobiti i posebno sledovanje, Šejne. Zob će mu prijati. A da te pitam, koga sada goniš?

Šejn obrisa rukom čelo.

— Henka Vilkoksa, amigo! Da te pitam, kako sada živi Paula Haton?

Konjušar odmahnu glavom.

— To stvarno ne znam — odvrati on. — Čoveče božji, ovde su se mnoge stvari izmenile. Ona je prodala svoj hotel i nestala iz grada. Niko ne zna zašto ga je prodala. A zatim... zatim je više nismo videli ovde. Sve što se prodalo sada pripada Klintonu. El Pazo se izmenio, ali ne na bolje, amigo!

Dok je stari čovek pričao o tome kako je Paula Haton prodala hotel i otišla iz El Paza preko Šejnovog lica kao da je prošla neka nevidljiva senka. Šejn je skoro sigurno znao da je baš on bio uzrok tome da Paula napusti grad.

Šejn i Paula su neko vreme živeli zajedno. Kao muž i žena. Ona pre toga nije nikada bila s muškarcem u krevetu. Zamislio se. Kao da je čuo njen glas kada je rekla:

„Hajde, Šejne. Nemoj da oklevaš. Neću se kajati. Volim te. Znam da ćeš jednog dana iznenada otići kao što si iznenada i došao.”

Pomislio je na to da je tu devojkę voleo više nego što je samom sebi hteo da prizna.

Trgao se iz misli.

— Sve je u redu, stari — reče on i uzdahnu. — Znači, Klinton je progutao sve. Ja sam čuo da je on Vilkoksov prijatelj.

— To ne znam. Isto tako niko ne zna da li je Vilkoksa ikada bio ovde u El Pazu. Međutim, njegovi ljudi se ovde često pojavljuju.

— A kome je Paula prodala svoj hotel?

— Klintonu. Kome bi drugom! Taj pasji sin ima veliku moć! Možda ti goniš njega ili Vilkoksa, Šejne?

— Reći ću ti istinu zato što znam da ti umeš da čuvaš tajnu — reče Šejn i osmehnu se. — Vilkoksa je moj čovek. Međutim, to ne znači da me i Klinton ne interesuje.

Konjušar odmahnu rukom.

— Ja mogu da ćutim kao grob — reče on. — Osim toga, meni je život još uvek mio i nemam nameru da pre vremena krenem na put bez povratka.

Šejn je krenuo prema vratima. Međutim, odjednom je stao.

— Ja sam u brdima Organ Mauntina sredio dvojicu opasnih pucaroša. Šerif ih je pogledao i rekao mi njihova imena. Zovu se Tibs i Blajt. Da li si čuo za njih?

— Kako ne bih čuo? To su lupeži nad lupežima. A kažeš da si ih sredio? Da li su oni sada mrtvi ljudi?

— Jesu.

— O, gospode bože! — viknu starac i prekrsti se. — U tom slučaju ti si sebi natovarao na vrat grdnu nevolju. Ta dvojica su bili Vilkoksovi ljudi, a on ti to neće oprostiti. Upamti to dobro, Šejne!

Za trenutak je zastao, a zatim nastavio da govori.

— Imaš li gde da prenočiš? U hotelu Paule Haton ima mesta samo za Klintonove ljude. Tamo su revolveraši, kockari, devojke za zabavu i njegovi konobari. Sobu možeš dobiti samo u nekom drugom hotelu. Opominjem te da se čuvaš, Šejne. I to ne samo Klintona i Vilkoksovih bandita. Tu je i plavuša.

Šejn podiže obrve.

— Kakva plavuša? — upita on i raširi ruke.

Starac sleže ramenima.

— Nisam siguran ko je ona i kome pripada — reče on. — Možda je Klintonova prijateljica, a možda i Vilkoksova! U svakom slučaju, ona nije jedna od Klintonovih devojaka koje ispod fenjera sa crvenom svetlošću nude svoje telo. Ona stanuje u tom velikom hotelu. To je opasna zmija, kažem ti!

Šejn se osmehnu.

— Hvala ti što si me upozorio — reče on.

Dodirnuo je rukom obod svog šešira i krenuo.

Nameravao je da ode u šerifovu kancelariju.

VIII

Maršal Sjedinjenih Država Džed Tajri i Šejn su se već dugo poznavali. Sada su bili skoro već prijatelji. Pre izvesnog vremena su se sreli ponovo u El Pazu gde je Tajri bio šerif. Zajedno su pohvatali bandu koja je pravila lažni novac.

— Kakvi su te sada vetrovi naneli ovamo u El Pazo! — uzviknu veselo maršal pošto se pozdravio sa Šejnom.

— Nemam šta da krijem pred tobom, Džede — odvrati visoki čovek. — Ja sam krenuo u poteru za Vilkoksom.

— Gle, gle sada! — reče Tajri iznenađeno. — A zašto, momče? Ne nosiš zvezdu na reveru, znam sigurno da nisi lovac na učenjene glave. Dakle, zašto?

Šejn nikako nije mogao da oda tajnu da on pripada Sedmoj brigadi. Morao je da laže.

— Taj nitkov Vilkoks je u Kanzasu ubio jednog mog prijatelja i zato sam krenuo u poteru za njim. Možda Vilkoks i zna da ga tražim Jer, on je poslao dvojicu svojih bandita da me pozdrave olovom kao nekom vrstom dobrodošlice. Morao sam da ih upućem Drugog izbora nije bilo.

Džed Tajri odmahnu glavom.

— Ne verujem da bilo šta on zna o tebi, Šejne. Njegovi banditi su stalno tamo gore u brdima. Hteo sam nešto da pred-uzmem protiv njih, međutim, trojica mojih pomoćnika su na putu i nisam krenuo u poteru za tim lupežima. I ti meni tvrdiš da su ta dva kučkina sina mrtvi ljudi?

Šejn klimnu glavom.

— Jesu! — reče on. — Fič je to potvrdio, jer ih je dobro poznavao. Ja ću se smestiti u hotelu. Eto, toliko, momče! Konjušar mi je ispričao da je Paula otišla odavde. Međutim, rekao mi je da se čuvam neke plave zmije!

— To je sigurno Brigid Lund — reče maršal. — Opasna žena. Iskusna, zla i lukava. I, ne bira sredstva da postigne ono što je naumila. Ponekad je vatrena, ali budi siguran da je baš tada hladna kao ledeni breg. Šta nameravaš da uradiš, Šejne?

— Okupaću se, obućiću novo rublje, pobrinuću se o svom stomaku, a zatim ću pogledati šta se ovde dešava. Pogledaću okolinu, Džede.

Tajri ga pogleda zabrinuta lica.

— Čuvaj se, Šejne! — opomenu ga on. — Vilkoks i njegovi banditi često putuju noću. Na žalost, ja o tome saznam tek kada je već kasno.

Šejn se okrenuo prema vratima.

— Ne znam kako to misliš? — upita on.

Maršal priđe karti koja je visila na zidu.

— Ovde — reče on i napravi prstom mali krug oko El Paza. — Tu je nekada bilo mnogo malih rančeva. Neki od njih postoje još uvek. Međutim, banda se tu stalno kretala. Ti pasji sinovi su napali tri ranča. Oteli su stoku i preterali je preko granice. Ta tri ranča su spaljena i ubijeno je jedanaest ljudi. Tragovi su vodili do Rio Grande. Šejne, voleo bih da uhvatiš tog lupeža Vilkoksa. Uostalom, ti i ja se već dugo znamo. Međutim, sada stvarno ne mogu da ti pomognem. Vilkoks i njegovi banditi su jako opasni. Oni ne postavljaju pitanja već odmah pucaju. Ja sam siguran da se i ti nalaziš na njihovoj listi onih koje treba likvidirati i poslati ih tamo negde daleko sa ovog sveta. Isto tako sam siguran da postoji veza između Vilkoksa i njegovih ljudi u gradu.

— To je Klinton — reče Šejn. — Tako sam bar ja čuo. — Da li imaš nekih opipljivih dokaza protiv tog čoveka?

— Nemam, Šejne — odvrati maršal. — Ja sam zadužen za savezne zakone, mcmče. Međutim, to što sam ja zadužen za El Pazo i okolinu ne znači da ja ne bih uhapsio tog nitkova ako mi padne šaka. Ali, protiv Klintona nema dokaza. On se uvek izmigolji kao da mu je jegulja majka. Bude tu ponekad koc-kanja sa podmetnutim kartama, tuča i pucnjave. Ili neki grubi kauboj istuče devojkicu koja radi za Klintona. Ipak, on sam uvek ostane čistih prstiju.

— A šta je Vilkoksovim banditima?

— Nestanu kao da ih je sam đavo odneo! Čim se stvori gužva. Kasnije je jako teško slediti njihove tragove. Mislilo sam na to kada neko bude upucan. Neke od njih sam ponekad i hapsio, međutim, to je bilo zbog tuče i zbog toga što su lomili nameštaj. Uvek su platili kaznu i nestali.

Šejn otvori vrata

— Javiću ti se, Džede — reče on i osmehnu se.

Šejn je dobio sobu u hotelu.

Čovek na recepciji bio je neki patuljak sa niklovanim naočarima na šiljastom nosu. Trgao se uplašeno kada je ugledao visokog, snažnog čoveka. Njegov pogled je stalno lutao od jednog do drugog „remingtona” u Šejnovoj kožnoj futroli za pojasom. Pogotovu se namrštio kada je cev „vinčesterke” đavolski opasno krenula napred prema njegovim grudima. Nju je Šejn držao u svojoj levoj ruci.

Kada je Šejn zahtevao da mu pripreme vodu za kupanje, odmah su mu obećali da će uskoro biti spremna.

Samo četvrt sata kasnije Šejn je već sedeo u jednom velikom drvenom buretu sa toplom vodom.

Za svaki slučaj, jedan od njegovih revolvera nalazio se na stolici pored bureta i on je svakog trenutka mogao da ga zgrabi.

Međutim, ništa se nije dogodilo.

Nešto kasnije sedeo je on za stolom, jeo pasulj sa šniclom i pečenim krompirima i osvrtao se unaokolo.

Nigde nikog nije bilo osim debele Meksikanke.

Šejn je očekivao da će ugledati plavušu. Ništa od toga!

Čekaju, pomisli Šejn. Možda su poslali nekoga da se posavetuje sa Vilkoksom!

Visoki čovek je imao dovoljno vremena. Možda će ti pacovi jednom već izmiliti iz svojih rupa...

Otišao je ponovo u svoju sobu i legao na krevet.

Pre toga je stavio jednu stolicu iza vrata i zatvorio prozore.

Samo nekoliko minuta kasnije on je zaspao.

Imao je lak san. Čak i najmanji šum bi ga probudio, a revolver je bio tu.

Ipak, ništa se nije dogodilo. Niko nije pokušao da uđe unutra u sobu. Niko nije zvao.

Njemu se učinilo da čak niko nije ni primetio da je on tu.

Međutim, Šejn je bio oprezan. Izgled svakako vara. Sve mu je ličilo kao na zatišje pred buru.

Dva sata pre ponoći je ustao.

Opasao je pojas sa revolverima i uzeo „vinčesterku“. Zatim je podigao bisage.

Oprezno je otvorio vrata i pogledao u hodnik.

Nigde nije bilo nikoga. U hotelu je sve bilo mirno. Ali, u salunima i kockarnicama je bilo drukčije. Čula se galama i vriska devojaka koje su momci štivali i lupkali ih po okruglim zadnjicama.

Šejn je polako silazio niz stepenice.

Začudo, nije sreo nikoga!

Gde li se samo zavukao taj mali čovek na recepciji koji je imao niklovanе naočare na nosu?

Kada je Šejn izašao ispred hotelskih vrata on je polako izašao na pločnik, osvrnuo se na sve strane, ali nije primetio ništa sumnjivo.

Međutim, nikako nije mogao da se otme utisku da ga neko posmatra.

Nešto kao da ga je svrbelo. Opasnost!

Ipak, koračao je dalje u pravcu gde se nalazila konjušnica

Na suprotnoj strani ulice pojaviše se maršal Tajri i šerif Fič. Mahnuli su mu rukom.

Šejn pređe preko glavne ulice.

— Halo! — doviknu on. — Šta ste krenuli u lov na one koji ne slušaju, zar ne?

— Da — odvrati Tajri. — Hoćeš li da jašeš s mama?

— Zašto ne bih. Dosad me niko nije primetio. Nisam video ni plavušu. Međutim, đavolski opasno me nešto kopka da me neko stalno posmatra!

— To nije isključeno — reče šerif Fič. — Video sam Džoka Monahena. To je jedan od Vilkoksovih bandita. Opasan tip. Poluapač. Njega su sigurno poslali ovamo da vas sredi, Šejne.

— Samo neka dođe — odvrati visoki čovek i isceri se. — Vas dvojica ostanite ispred štale. Koliko je meni poznato iz konjušnice može da se izađe i sa druge strane zgrade. Ako me bilo ko prati vi ćete to primetiti.

Tajri se osmehnu.

— Dobro si to smislio — reče on. — U redu je sve. Mi ostajemo ovde.

Šejn im mahnu rukom i ubrzo nestade iza otvorenih vrata.

— Znao sam da nešto spremaš — reče konjušar. — Čak mi se čini da je i tvoj mrkov postao nestrpljiv. Izgleda da više voli otvoren prostor nego ovaj vazduh ovde u štali, zar ne?

— Možda je tako, amigo — promrmlja Šejn. — Ja ću se sutra verovatno vratiti.

Stari čovek se isceri.

— Ako tako bude onda uđi unutra tamo gde si i izašao.

Pokazao je rukom vrata iza sebe.

— Lukavi lisac! — reče Šejn tiho.

Osedlao je svoga mrkova i zatim ga proveo kroz zadnja vrata zgrade. Ona su bila uzana, ali su bila dovoljna da prođe jedan konj kroz njih.

Konjušar ga otprati pogledom.

Šejn se vinuo u sedlo tek onda kada su za njim ostale i poslednje kuće u gradu.

Više puta se osvrtao i gledao unaokolo. Međutim, nije primetio da ga neko prati. Čak ako je taj nitkov krenuo za njim, biće mu potrebno dosta vremena dok shvati da je prevaren.

Šejn je dugo jahao pored pruge čije su se šine presijavale na bleđoj mesečini.

Kad su se obronci Orgen Mauntina našli iza njegovih leđa on je promenio pravac. Krenuo je prema bregovima Hueko Mauntina. Najviši vrh ove planine Kero Alto jedva se mogao raspoznati u daljini.

Šejn je ocenio da je već morao preći granicu i da se sada nalazi u oblasti Otero.

Osetio je miris dima i zaustavio mrkova.

— Izgleda da si i ti osetio dim, staro momče — reče on i potapša konja po vratu. — Kao da negde nešto gori!

Mrkov mahnu glavom. Kao da je razumeo šta je Šejn rekao.

— Onda idemo dalje, moj konjiću! Imam neko đavolski loše predosećanje da ćemo naići na paljevinu i da ćemo ugledati nešto grozno.

Šejnovom oku nije promaklo da se na oko pola milje ispred njega nalaze prostrani pašnjaci.

Visoka trava njihala se na povetarcu. To se moglo lako raspoznati.

— Tu negde se sigurno nalazi neki ranč — promrmlja on.

Setio se onoga što mu je rekao Tajri. Znači, banditi su nekuda krenuli.

IX

Zgrade Sving-B-ranča nalazile su se u jednoj udolini. Sada je od njih ostala samo gomila ruševina i dim koji se dizao prema nebu. Jedino je zgrada za spavanje ostala čitava. Verovatno je vetar promenio pravac pre nego što je zahvatio požar.

Pored bunara nalazila su se tela tri mrtva čoveka.

Drveni toranj sa vetrokazom stajao je još uvek. Vetar je oduvao plamen i tako je greda na kojoj se on nalazio ostala čitava.

Devojka je čučala na jednom sanduku i sa suzama u očima gledala u cvorište opasjano meseči-om.

U sobi za spavanje, iznad ležaja kauboja visio je sat sa klatnom. Njegovo kucanje i jecanje devojke bili su jedini zvuci koji su prekidali noćnu tišinu.

Devojka uzdahnu i skloni pramen kose sa čela.

— Budi srećna što si ostala živa — čuo se promukli muški glas.

Bio je to neki stari, krivonogi čovek koji je stajao pored vrata. Na glavi nije imao šešir. Njegova seda kosa bila je mokra od znoja. Kešulja mu je bila pocepana.

Na jednom krevetu pored njega nalazio se karabin.

— Hvala ti što si to rekao, Stesi — reče ona. — I otac i

brat su mi poginuli. Pao je i Čabi. Ostali smo u životu samo ti i ja. Prokleti banditi! Neka ih đavo odnese u pakao!

Bilo je prošlo već dva sata od napada bandita.

Sve se dogodilo jako brzo.

Jahači sa maramama preko lica pojavili su se iznenada. Kao da su iz zemlje iznikli: odjednom su se stvorili u dvorištu ranča. Nisu ništa pitali. Odmah su počeli da pucaju. Ubili su vlasnika ranča, njegovog sina i jednog od dva kauboja koji su bili zaposleni na ranču.

Stesi, drugi čuvar stoke, nalazio se u to vreme na pašnjaku. Kada je čuo pucnje poterao je konja prema ranču. Međutim, kada je stigao već je bilo kasno.

On se sakrio iza zgrade za spavanje.

Dok su ostali banditi pljačkali kuću, jedan od njih je držao revolver čija je cev bila uperena u mladu Fej.

Zatim su prosuli benzin i zapalili kuću.

— Imala si sreće, devojčice — reče čovek sa revolverom u ruci kćerki vlasnika ranča. — Da su mene pitali ja bih bio prvi koji bi te povalio ovde u travu. To ne bi bila zabava, nego gozba. Šteta! Ali, gazda nam je naredio da to ne radimo. Tebi ne sme nedostajati nijedna kosa na glavi. Nije mi jasno, zašto nam je zabranio da uberemo tako lepo voće, međutim, kad on tako želi... onda se mora tako!

Banditi su ubrzo nestali u noćnoj tmini.

Fej Bridžis se onesvestila kada je ugledala mrtva tela.

Stesi Tener je na rukama uneo u zgradu za spavanje.

Posle izvesnog vremena se trгла.

— Nisam mogao ništa da uradim, devojko — reče on. — Kada sam ja stigao njih trojica su već bili mrtvi ljudi. Niko im više nije mogao pomoći. Najpre sam se morao pobrinuti o tebi. Prokleti lupeži! Oterali su krdo goveda. Sigurno su već prešli preko talasa velike reke.

— Zaboga — jecala je devojka. — Pa šta ćemo sada da radimo? Goveda oterana, ranč spaljen... ja, znači, više nemam ništa na ovom svetu! Osećam se užasno. Sve mi je sada prazno. I ranč, i srce i sve...

Stari kauboj se počeo iza uha. Bilo mu je žao devojke koja je tako iznenada ostala sama.

Stesi nije mnogo mario za banke i svoj novac je držao u kući. Banditi su pronašli njegove kese i odneli ih.

Stvarno, ta devojka osim zemlje i ruševina više nije imala ništa. Ostala su još samo dva konja. Od odeće je imala samo ono što se nalazilo na njoj.

Pamučna spavaćica, farmerke, čarape i čizme.

— Stesi! — reče devojka tiho. Ustala je. — Zar ne čuješ? Neko dolazi. Konjske kopite!

Stari kauboj priđe vratima. Otvorio ih je i oslušnuo.

— Da, sada čujem i ja — reče on i potvrdno klimnu glavom. — Neko dolazi!

— Ja se bojim, Stesi — prošaputa ona. — Možda će se banditi vratiti ponovo!

Stari kauboj odmahnu glavom.

— Ne znam — odvrati on. — U početku sam mislio da ih

ima više. Međutim, sada čujem samo jednog. Usamljeni jahač. Evo, vidim ga. Aha!

Uzeo je pušku sa kreveta.

— Njega černo lako srediti, devojko — tešio je Stesi. — Dobro je što imamo dovoljno pušaka i municije.

Jahač je stiga do bunara i sjahao.

— Ja sam prijatelj i nemam ništa protiv vas! — doviknu on i izvuče „vinčesterku” iz sedla. Udario je konja po ledima.

— Smesti se tamo gde ćeš biti siguran, stari moj! — reče on.

Konj je odkasao.

— Skloni pušku — viknu Šejn ponovo. — Da nisam došao s dobrom namerom, vas dvoje biste već odavno bili krenuli na put u pakao. Gone me!

Rekao je istinu.

Jednu milju dalje oni su se pojavili kao da su iz zemlje iznikli. Mora da su vrebali iza jedne šume kaktusa koja je ličila na neko ostrvo usred predela obraslog travom.

Dugačkim koracima pojurio je Šejn prema vratima zgrade. Gurnuo je Stesiju u stranu.

— Spremi se, amigo! — opomenu ga on. — Ovde će uskoro nastati pravi pakao.

Kauboj se prisetio toga da je malo ranije čuo bat kopita više jahača!

Zatvorio je vrata i stavio poprečnu gredu.

Šejnu je bilo jasno da su ga banditi čekali. Henk Vilkok je nekada bio oficir. To se odmah moglo primetiti. Jer, u El Pazu su ga ostavili na miru. Sigurno je Vilkok pretpostavio da će Šejn preko noći stupiti u akciju.

Međutim, prevario se!

Šejn je znao da je Vilkok pametan čovek i ponudio je samog sebe kao neku vrstu mamca.

Vilkoks je sigurno saznao za to da je Šejn ubio dvojicu njegovih bandita, da ih je doneo u grad i o tome obavestio šerife u El Pazu. Uostalom; on je odjednom nestao iz grada.

Banda se podelila.

Jedna grupa je napala ranč, a druga se negde pritajila. Nju je verovatno predvodio Monahen, poluapač, koji ih je i opomenuo da im pretila opasnost od visokog čoveka.

— Koliko ih ima? — upita Stesi.

— Petorica — odvrati Šejn ljutito. — Meni se čini da ćemo mi ipak izaći na kraj s njima!

Tek što je to rekao počela je pucnjava.

Banditi su pucali na zgradu za spavanje. Verovatno su bili ljuti što i nju nije zahvatio plamen.

Međutim, ona je pružila dobar zaklon Stesiju, devojci i Šejnu. Olovne kugle nisu mogle ništa da oštete, jer je drvo bilo debelo.

Odjednom je paljba prestala. Umesto toga začuo se neki grubi glas.

— Niko neće dirati tebe, devojko! Mi želimo samo da uhvatimo momka koji se nalazi kod tebe!

— Ništa ne razumem — reče Stesi. — Da li ona treba da

savlada tebe? Ili pak ti kućkini sinovi misle na nešto drugo?

Šejn odmahnu rukom.

— Pazi! — obrati se Šejn starom kauboju. — Primetio sam odmah da se tamo pozadi nalazi još jedan prozor. Ja ću se provući kroz njega i prirediću tim nitkovima jedno jako neprijatno iznenađenje. Za sve to vreme ti ćeš pucati odavde sa ovog prozora. Budi oprezan i samo pucaj. Ostalo nije važno. Ja ću njih srediti.

Stesi se isceri.

— Ništa ti ne brini — reče Stesi i isceri se. — Ti lupeži ne znaju da sam ja ovde. Oni znaju jedino da je tu devojka i da si ti stigao ovamo.

— Mister — reče Fej Bridžis — ja mislim da vi treba da ostanete ovde. To što ste naumili jako je opasno. Zar niste videli tri mrtva čoveka? To su moj otac, moj brat i jedan kauboj. Oni su pucali čim su ih ugledali, bez ikakve opomene. Nisu ništa pitali. Zašto bi i vi sada...

— Zato što želim da vam pomognem, devojko! — reče Šejn brzo. — Pomozite mu. Punite puške, a on će pucati.

Htela je da kaže Šejnu da se vrati, ali on je već bio nestao. Banditi su stali. Nalazili su se svi na istom mestu i tu svoju grešku će verovatno skupo platiti.

Iza zgrade za stanovanje nalazila se bašta u kojoj je raslo razno povrće. Bilo je tu i drugih biljaka.

Šejn se vešto provukao između njih i ubrzo se našao u razvalinama nekadašnje štale za konje.

Stesi je stalno pucao. Dugački vatreni štapovi su se pružali kroz prozor. Kada je menjao puške, banditi su to koristili i oasipali zgradu kišom olova.

Šejn je našao dobar zaklon.

On je najpre dobro zagledao, a zatim je čekao da vidi vatru iz cevi pušaka. I vetar je bio povoljan. Terao je dim od njega.

Njegov prvi hitac oborio je jednog bandita na zemlju.

Sledeća kugla skinula je šešir sa glave drugom banditu.

— Do đavola! — viknu on. — Tu je još neko!

Šejn je sačekao.

Uskoro je ugledao jednog lupeža koji je trčao pored ruševina.

Dobra meta, pomisli Šejn. Nanišanio je i pritisnuo obarač. Bandit ispusti svoju pušku. Podigao je ruke uvis i pao.

— Gubite se odavde! — viknu Šejn. — Ako nećete, bićete svi upucani kao prerijski zečevi!

Da bi potvrdio svoju pretnju on je uputio još nekoliko kugli na suprotnu stranu.

Sada je i Stesi ponovo pucao.

Začuo se bolan krik.

Šejn je video kako se tri bandita povlače nazad. Mogao je da ih upuca svu trojicu jednog za drugim. Međutim, on nije bio ubica.

Jednog od njih pogodio je Stesi. Možda će taj nitkov potražiti pomoć od doktora Frimena u El Pazu! Biće to prilika da

ga malo pritegne i da nešto sazna od njega. Međutim, ako ne pode...

Šejn je bio siguran da to neće biti ništa opasno za Vilkoksa i njegovu bandu.

Visokog čoveka je mučilo to što ne zna koliko je jaka ta Vilkoksova banda.

Šejn je polako ustao. Napunio je pušku i krenuo u pravcu gde su pre nekoliko trenutaka stajali banditi.

Stesi je izašao iz kuće.

— Zar su čali petama vetar? — upita on Šejna.

Topot konjskih kopita koji se čuo sve slabije i slabije bio je odgovor na njegovo pitanje.

Bandit koga je Šejn pogodio nije bio mrtav. Visoki čovek se nagnuo iznad njega.

— Otkud si znao da ću ja doći ovamo? — upita on.

Bandit je stenjao.

— Pasji sine — reče on. — Pogodio si me! Međutim, oni će te uhvatiti! Gazda zna ko... ko si ti!

Njegov glas je bio sve slabiji.

Šejn se sagnuo. Zatim se uspravio.

— Preživće — reče on.

Fej Bridžis se približila. Stala je ispred Šejna.

— Uđite ponovo u kuću! — reče joj on. Zatim se okrenuo prema starom kauboju.

— Imate li lopatu? — upita on.

— Da, tamo je iza kuće! — odvrati Stesi.

— Onda ćemo najpre sahraniti mrtve.

— Da li ćemo sahraniti i ovog kućkinog sina? — upita Stesi i pokaza rukom prema telu mrtvog bandita.

— Ne! — odvrati Šejn. — Ovde su njihovi konji i ja ću ih poneti sa sobom u El Pazo. Devojka će takođe poći sa mnom. Ona ne sme ostati ovde. Ako ti želiš, pođi sa nama.

— Ja ostajem ovde — odvrati Stesi. — Šta ću ja da tražim u gradu? Imam ovu zgradu ovde. Pokušaću da ovde malo ponešto sredim. Imamo još jedno malo krdo stoke tamo gore na severu. Ostalo su oterali ti lupeži. Mislim da se već sada ta stoka nalazi u Meksiku.

— Zašto bih ja krenula u grad, mister? — upita Fej Bridžis. — Tamo nikog ne poznajem. Bila sam u El Pazu samo nekoliko puta. A novca nemam...

Šejn stavi svoju ruku na njeno rame.

— To će se sve nekako srediti — reče on. — Međutim, vi ovde niste sigurni, devojko.

— Hej, Šejne! — viknu Stesi. — Nije mi jasno zašto si ti nama pomogao.

Šejn podiže obrve.

— Prvo, marša! u El Pazu mi je ispričao o napadima na rančeve — odgovori Šejn. — Drugo, ja se ovde nalazim zato što tražim Vilkoksa. A treće, vama je stvarno bila potrebna pomoć. Moraš me razumeti, devojko. Maršal Tajri nije nadležan za ovu oblast, ali to ipak nije važno. On će napraviti zapisnik kako bi se ispostavilo da je sve u redu. Sada bih te zamolio da uđeš unutra dok mi ne iskopamo grobove.

Suze su još uvek tekle iz njenih očiju.

Međutim, Šejn ipak nije mogao tako brzo da krene natrag u El Pazo kako je nameravao.

Fej Bridžis se ponovo onesvestila kada su sahranili njenog oca i brata.

Šejn je bio odlučio da ne ostavlja devojkicu ovde. Svakako može sačekati dok se Fej oporavi da bi mogla da jaše konja.

U prostoriji za sedlanje konja iza zgrade za stanovanje nalazilo se mnogo opreme.

Stesi je doveo dva konja koja banditi nisu povelili sa sobom. Bili su to oni najgori, kako je Stesi rekao. Opsovao je.

Šejnov mrkov se takođe stvorio negde tu. Kao da je znao da je okršaj završen i da sada mirno može da se vrati.

— Ostaviću ti kafe i hranu — reče Šejn kauboju.

— Hvala. Meni mnogo i ne treba.

Šejn se osmehnu.

— Čovek se može svakako snaći — reče on. — Međutim, od nečega se mora živeti. Postaraću se o tome da ti nešto donesu. Možda ću i ja doći ovamo.

Pokazao je rukom prema brdima.

— Banditi se, izgleda, kriju tamo negde gore u brdima? — upita on.

— Verovatno! — potvrdi Stesi. — Moj gazda je jednom video neku grupu jahača koji su se pojavili iz Hueco Mauntina i očajali nekud prema jugu. Možda su to bili ti kućkinci sinovi!

X

Tek kasno posle podne mogli su da krenu.

Fej Bridžis se dugo nije budila i Šejn nije hteo da uznemirava devojkicu.

— Nekoliko sati pre ili kasnije, to nije tako važno — reče on Stesiju.

Kasnije, kada je Fej oprala gar sa svog lica i očešljala svoju kosu boje mahagonija Šejn je primetio da to nije devojkica, nego mlada i lepa žena.

U njega su gledale krupne oči boje kestena. Lice joj je bilo ovalno i privlačno, a imala je visoke, čvrste grudi koje su se jasno ocrtavale ispod košulje.

Osmehnula se i tada su se ukazali lepi zubi.

— Stesi i ja smo ostali u životu samo zahvaljujući vama — reče ona. — Treba da vam zahvalimo.

Glas joj je zvučao nekako neobično. Kao da to nije bio onaj isti glas od noćas.

— Nije potrebno — reče on. — Kako vam je sada, Fej?

— Hvala vam što pitate — odvrati devojkica. — Sada mi je mnogo bolje. Da li stvarno želite da me povedete sa sobom u El Pazo, mister Šejne?

Šejn se osmehnuo.

— Da. Ovde je opasno.

Klimnula je potvrdno glavom.

— Čuvaj se! — reče ona Stesiju kada se vinula u sedlo. — Što se mene tiče ti ne moraš da ostaneš. To malo goveda... Gospode bože, ne mogu nas spasti, Stesi.

Stari kauboj je bio tvrdoglav.

— Ja ću ostati ovde, Fej! — reče on. — Nekako će se nastaviti. Pa i to malo krdo je ipak neki početak.

Šejn je zajedno sa Stesijem smestio i vezao mrtve bandite na njihove konje.

Mala grupa je krenula.

Fej još jednom pogleda prema ranču.

Stari kauboj je ušao u kuću za spavanje.

— Zašto? — upita devojka i pogleda Šejna. — Tako smo lepo živeli ovde i bili smo zadovoljni. Zašto sada...

— Banditi — prekide je Šejn. Ništa drugo nije rekao.

Fej Bridžis klimnu glavom. Ponovo je pogledala visokog čoveka.

Sumrak je najavljiivao dolazak noći. Još uvek je bilo toplo. Košulja mlade Fej bila je vlažna od znoja, a njeno lice orošeno znojem.

Šejn je izgledao skoro isto tako.

Ponekad je Fej skidala stari šešir koji je bila našla negde u zgradi za prenoćište i mahala njime ispred svoga lica.

Do El Paza je bilo ostalo oko milju razdaljine kada su čuli pucnje.

Fej se trgla.

— To je u gradu — umirivao je Šejn. — To nema nikakve veze s nama.

Devojka je udahнула vazduh.

— Možda i u El Pazo neću biti sigurnija od... od...

Nije mogla dalje da govori. Suze su joj se pojavile u očima.

— Nastavićemo da jašemo dalje, Fej — reče on. — Ali, ne direktno u glavnu ulicu. Otići ćemo u štalu. Tamo je najsigurnije.

Pogledala ga je. Ponovo je preko njenog lica prešao bojažljivi osmeh.

— Dobro — reče ona.

Po očima joj je video da ima poverenja u njega.

Napravili su jedan mali luk, a zatim jahali iza kuća.

Ubrzo su sjahali i uhvatili konje za uzde.

Stigli su. Šejn otvori zadnja vrata štale.

— Hej, stari čoveče! — doviknu Šejn.

Za trenutak je zavládala tišina, a zatim se čulo šuškanje. Pojavio se konjušar

— Došao si baš u pravo vreme, Šejne! — viknu on i isceri se. Međutim, njegovo lice se ubrzo smračilo kao nebo pred oluju. — Još dva mrtva čoveka! A tu je i devojka! Pa šta to treba da znači, čoveče?

Šejn odmahnu rukom.

— O tome ćemo razgovarati kasnije — reče on. — Ova devojka se zove Fej i ona će ti sve ispričati. Moj konj će tako-

de ostati kod tebe. Ukoliko se dogodi nešto nepredviđeno, sakri je u senaru.

Visoki čovek uze „vinčesterku”. Uhvatio je uzde konja dvojice mrtvih bandita i krenuo.

Ubrzo je nestao u jednom prolazu između zgrada. Provirio je oprezno iza ugla jedne kuće.

Izgleda da se nešto gadno zakuvalo. Na meti lupeža kao da je bio šerifov ured.

Vrata i prozori zgrade su već bili izrešetani olovom. Prasnuše pucnji.

Zatim se kroz polomljeno staklo na jednom prozoru zgrade pojavila cev „parkerice”.

Zagrmela je dvaput.

To je šerif Fič, ispalio dva punjenja prema krovu kuće koja se nalazila preke puta ureda.

Dvojica bandita koji su se nalazili tamo gore na krovu su legli.

Sačma iz puške na toj razdaljini nije bila opasna, ali što je sigurno, to je sigurno.

Šejn je sada ugledao još dvojicu bandita. Pojavili su se na krovu susedne zgrade.

Jedan od njih držao je u ruci svežanj šipki dinamita, a drugi je kresnuo palidrvce šibice da bi zapalio fitilj.

Ako dinamit eksplodira to će biti strašno!

Šejn nije dugo razmišljao. Ocenio je da postoji jedna jedina mogućnost da se spreči katastrofa. I on se odlučio da iskoristi tu mogućnost.

Cev njegove „vinčesterke” podiže se uvis.

Nišanio je kratko, a zatim povukao obarač.

Gadao je dobro. Kugla pogodi svežanj šipki dinamita dok je on još visio u vazduhu.

Da je dinamit stigao tamo gde je bio upućen onda bi šerif i njegova kancelarija odleteli u vazduh. Međutim, to se nije dogodilo.

Odjeknu snažna eksplozija i plamen suknu iznad glavne ulice grada.

Odžak kuće sa koje je bačen dinamit je pao, a fasade kuća u najbližoj okolini su zadrhtale.

Šejn je opalio i drugi metak.

Čovek koji je bacio dinamit je posrnuo. Pao je na krov i nestao. Verovatno se brzo preselio na onaj svet.

Drugi bandit je ubio samog sebe.

Kada je sevnula vatra iz „vinčesterke” on se bacio u stranu. Pri tom je izgubio ravnotežu i pao sa krova. Slomio je vrat i njemu isto tako više nije bilo spasa.

Ostala dva bandita osula su žestoku paljbu na Šejna i on je morao brzo da se povuče nazad.

Jedna olovna kugla đavolski opasno zviznu pored samog njegovog obraza. Šejn opsova.

Tog trenutka odjednom se ponovo oglasi „parkerica”.

Ovog puta banditi su bili pogodeni. Doduše, sačma ih je samo ogrebala, ali morali su da se povuku nazad u zaklon.

Samo dva minuta kasnije odjeknuo je topot konjskih kopita glavnom ulicom. Njih dvojica!

Šejn ponovo opsova. Banditi su galopirali u suprotnom pravcu od mesta gde se on nalazio.

Iz zgrade gde se nalazio šerifov ured izadoše Tajri i Fič.

Šejn povede konje prema glavnoj ulici.

Ljudi su izašli iz svojih skrovišta. Pucnjava je sada bila prestala.

Brus Klinton i Brigid Lund stajali su iza zavese i posmatrali šta se dešava ispred zgrade u kojoj se nalazi šerifova kancelarija.

Klinton opsova.

— Ovo se neće dopasti Henku — viknu on. — Taj visoki nitkov stalno smanjuje broj njegovih ljudi. Izgleda da tu nešto nije bilo u redu. Oni su hteli da ubiju njega, a ono iznenađenje! Taj đavo je upucaao još dvojicu njegovih momaka.

— U pravu si — potvrdi plava žena. — Henk postaje jako nervozan. Šta mu je bila potrebna ova glupost sada? Neverovatno koliko čovek može biti ograničen. Napasti šerifa u njegovoj kancelariji! Henk može biti srećan i dobro je prošao pošto se nijedan od pomoćnika šerifa nisu nalazili u gradu u to vreme.

Klinton se isceri.

— On je zato i učinio to, slatka devojčice.

Ona udari čizmom o patos.

— Nisam ja tvoja slatka devojčica! — viknula je kao divlja prerijska mačka. — Mogu ti reći da je taj Šejn tvrd orah i mi nećemo uspeti tako lako da ga sredimo. Ja ću morati da se pobrinem o tome. Čudno mi je odakle se ti kućkini sinovi tako dobro poznaju! I ko je, u stvari, taj Šejn? Ne nosi zvezdu na grudima.

Klinton podiže obrve.

— Doktor Frimen mi je nešto ispričao — reče on. — Šejn je već bio ovde u El Pazu i onda je letelo perje na sve strane. On je već odavno prijatelj sa maršalom, to je jasno. Tada je Šejn rasturio jednu bandu lopova. Njima je tada pripadalo ono što sam ja posle kupio od države. Frimen ne zna ko stvarno stoji iza Šejna. Moguće je da je taj visoki čovek lovac na uceanjene ljudske glave.

— Možda! — promrmlja plavuša. — U svakom slučaju ja ga preuzimam, Bruse. Moj krevet je širok i mekan. I, ja mislim da ja nisam za potcenjivanje.

— Da li će se Henk složiti s tim? — upita Brus podrugljivo.

— Ja za to ne pitam — odvrati ona. — Da li sam tebe pitala kada sam te pustila u moj krevet?

Brus Klinton nije odgovorio.

XI

Šerif Fič se zagledao u lica dvojice mrtvih koje je Šejn doneo na konjima.

— Nema sumnje — reče on — ta dvojica su iz Vilkoksove bande. Isto tako kao i onaj tamo na ulici — pokazao je rukom prema čoveku koji je pao sa krova.

Šejn je trljao svoju bradu.

— Čini mi se da Vilkoks postaje nervozan — reče on. — Ovaj vatromet nije doneo ništa novo. Džede, da ti kažem i to da je banda napala jedan ranč. Tamo preko granice u oblasti Otero.

Ispričao je ukratko šta se dogodilo i svoj izveštaj završio rečima koje su zvučale sentimentalno.

— Negde moramo smestiti devojkju, Džede. Ta mala nema više ništa na ovom svetu. Ostao je još samo konj, jedan revolver i krpe koje se nalaze na njenom telu.

Tajri pogleda Šejna. Uostalom, poznavao je dobro Šejna i njegovu slabost prema lepim ženama.

— Iznad moje kancelarije ima nekoliko soba — reče on. — Dve su slobodne. Da li je to dovoljno?

Šejn se osmehnu.

— Kako ne bi bilo dovoljno! — reče on veselo.

Tajri se uozbiljio.

— Samo, da ti kažem nešto, momče! — reče on tiho — ima i nekih problema. Tu se nalaze deset hiljada dolara iz naše banke. Taj novac treba da se prebaci u jednu drugu banku. U Sansulito.

— To neće biti tako lako — odvrati Šejn koji je poznavao to malo mesto istočne od El Paza. — Nema železničke veze.

— Poštanska kočija. Ona tamo ide dva puta nedeljno. Ovog puta u nju će se utovariti novac. Ona prolazi kroz brdovite predele, Šejne. Znaš li ti šta to znači?

Šejn klimnu glavom.

— Znam — promrmlja on. — A jasno mi je i to šta ti od mene očekuješ, Džede. Nije moj posao da čuvam novac koji nije moj, ali ovog puta naši interesi su zajednički. Mislim valjda isto ono što i ti. Vilkoks?

— Tačno! I još nešto! Jedan od mojih pomoćnika mi je javio telegrafom da su Džej Slauson i Bert Kolemen krenuli ovamo.

— Samo nam oni nedostaju! — viknu visoki čovek. — Ti lupeži su videli poternice i žele da traže Vilkoksa.

— To je tako — promrmlja maršal. — Mi protiv toga ne možemo ništa.

Naravno da je Šejn to jako dobro znao. Njemu je bilo svejedno ko će uhapsiti vođu bandita i ubice. Ipak, nije mu bilo svejedno kad pomisli na to da ta dvojica lovaca na ljudske glave ubijaju ljude i za to još dobijaju novac. A bilo je jako dobro poznato na Slousmen i Kolemen nikada nisu doveli nekog živog bandita!

— Oni će stići sledećim vozom; Šejne. To bi trebalo da bude sutra u podne.

— U to vreme ja neću biti ovde, Džede — reče Šejn. — Mislim na poštansku kočiju. Gde je novac tu je blizu i Vilkoks. Aha, evo nam stiže i Fej Bridžis.

Devojka je bila izašla iz zgrade u kojoj se nalazi štala i polako koračala pločnikom.

Na suprotnoj strani ulice stajale su neke žene. Odmerile su je od glave do pete, vrtele su glavama i nešto tiho razgovarale među sobom.

— Ti se postaraj o mrtvima, Fič — reče Šejn. — Ako ti budem potreban znaj da sam kod Tajrija.

Fič se osmehnu.

— Sve će biti u redu — promrmlja on.

Maršal pozdravi devojku i povede je u svoj ured. Šejn je krenuo za njima.

Pošto je čuo šta su Fej i Šejn rekli, Tajri je napravio zapisnik koji je želeo da pošalje u Alamogordo.

— Sve mora da bude po redu i zakonu — objasni im on.

— Kada pohvatamo tu bandu i izvedemo pred sud onda moramo imati dokaze. Za to je nadležan sudija u Alamogordu. Šejne, mi ćemo se pobrinuti da vi budete nagrađeni za sve što ste uradili. Naravno, ako je to moguće.

Šejn se osmehnu. Stavio je svoju ruku na desno rame mlade Fej.

— Maršal će otići sa vama u robnu kuću, Fej — reče on. — Kupite tamo sve što vam treba. I, ne brinite o tome ko će platiti. To ću srediti ja. Gde da se okupa, Džede? Klintonov hotel ne dolazi u obzir, zar ne?

— U Barber šopu. Iza toga je kupatilo. Srediću ja sve to. A, ti? Kuda si naumio?

— Mene interesuju Klinton i plavuša — promrmlja visoki čovek.

Kada je Šejn otišao Fej se obratila maršalu Tajriju.

— Ko je ta žena? — upita ona.

Tajri odmahnu rukom.

— To je jedna otrovnica — odvrati on. — Šejn zna ko je ona i čuvaće se. Mi mislimo da ona radi za bandu koja je spalila vaš ranč i koja hara po ovoj oblasti.

— Tako znači? — promrmlja ona.

Džed Tajri je vrtéo glavom. Čime taj Šejn tako neodoljivo privlači ženska srca? Pri tom je pomislio na Paulu Haton koj je zbog njega otišla iz grada.

XII

Na recepciji sada više nije stajao čovek sa naočarima već Brigid Lund.

Smeškala se Šejnu i njene plave oči su sijale. Međutim, Šejn nije dozvolio da bude prevaren. Njen osmeh je bio lažan! Iza toga se nešto krilo. Ipak, pristao je na opasnu igru. On je u toj igri mac bolje šanse!

— Halo! — pozdravi Šejn lepu plavušu. — Da vi, možda niste vlasnica hotela? — upita on.

Da bi ostavila još lepši utisak ona se još više nagnula iznad stola.

Šejn je sada mogao da vidi sve što se nalazi ispod izreza na haljini.

Kakve grudi!

Visokom čoveku je zastao dah.

— Ne, ja sam samo rođaka vlasnika — objasni mu ona.

Glas joj je zvučao malo promuklo.

Da se nije prevario? Možda je to neka nova devojka...

Visoki čovek je samo klimnuo glavom. Nije rekao ništa.

— Slučajno sam primetila kako ste sredili pucaroše koji su vas napali, mister — nastavi ona. I...

On odmahnu rukom.

— To je bilo vrlo jednostavno pošto sam ja bio u mnogo povoljnijem položaju — reče on. Rekao je svoje ime. — Zovem se Šejn madam. Mislim da bi povoljnije položaje trebalo koristiti, zar ne?

Ona je ćutala.

Šejn se okrenuo na drugu stranu. Hteo je da krene prema stepenicama.

— Trenutak, mister! — reče ona blagim glasom. — Možda želite da vi i ja zajedno ručamo?

Visoki čovek se brzo okrenuo nazad.

— Znači li to da me pozivate? — upita on i razvuče lice u osmeh. — Takav poziv nisam očekivao. Ali, mislim da nema muškarca koji ga ne bi prihvatio, madam!

— Moram priznati da sam vas ja pozvala — reče Brigid Lund. — Osim toga, vi se meni dopadate. Šta tu da krijem i... Slegla je ramenima.

Ako misli da će tako lako nasesti na taj trik, onda se prevarila, pomisli Šejn. Bilo mu je zabavno kako je plavuša izabrala tako prost trik da ga uvuče u veliku nevolju. Mislio je da je ona mnogo lukavija i da će tu biti jako velikih nevolja. Ovako, on je nju mogao da čita kao otvorenu knjigu.

— Prihvatam vaš poziv, madam — prekide je on. — Međutim, pre toga bih morao malo da se uredim. Vidite kako izgledam neuredno.

— Dobro — složila se ona. — Recimo... posle pola sata! Ja ću doći po vas.

Šejn klimnu glavom. Krenuo je na sprat.

Umio se u svojoj sobi.

— Do đavola! — promrmlja on. — Nisam pretpostavio da me može pozvati. Mogao sam uzeti svoju drugu košulju. Ali, šta je tu je, uzmicanja nema!

Samo minut kasnije izašao je on iz hotela i krenuo prema štali za iznajmljivanje konja.

Bilo se već odavno smrklo i kerozinske lampe su ličile na usamljene svíce koji su se zaustavili tu iznad pločnika glavne ulice grada.

Iz jednog sažuna čuo se smeh. Bili su to ženski glasovi praćeni zvucima sa klavira.

Šejn pređe na suprotnu stranu ulice.

Međutim, ne lezi vraže. Ispred njega se pojavi neki vitki, visoki čovek! Šta to sada treba da znači?

Stao je na desetak koraka ispred Šejna i prekrstio ruke na grudima.

I Šejn je stao.

— Želiš li nešto od mene? — upita on.

Mada je svetlo bilo slabo on je odmah uočio da je to neki poluindijanac. Nema sumnje, to je Džok Monahen o kome mu je pričao šerif Fič.

— Hoću da te ubijem! — začuo se odgovor. — Ti si poslao nekoliko mojih prijatelja u pakao, hombre!

— Ako su to bili tvoji prijatelji, onda ti nisi bolji od tih nitkova! — odvrati Šejn.

Monahen je nosio uske pantalone od jelenske kože. Jakna je bila iste boje. Preko crne kose nalazio se crni šešir. Njegovo lice sa kukastim nosom bilo je naborano, usne stegnute.

Šejn je budno motrio na ruke čoveka. I to ne zato što su se one nalazile u blizini Monahenovog pojasa sa revolverima, već što ih je on sada malo udaljio od svoga tela.

Ipak, Šejn se nije prevario. Poluindijanac nije imao nameru da puca nego da upotrebi nož za bacanje.

On je sačekao dok se nož nije našao u Monahenoj ruci. Zatim je Šejn potegao pištolj, pucao i bacio se u stranu.

Međutim, nije bilo potrebno da diže prašinu svojim telom. Kugla je već bila pogodila poluindijanca u grudi i njegov nož mu ispade iz ruke. Monahen se trže. Gledao je razrogačenih očiju Šejna.

Izgledalo je da želi još nešto da kaže, ali kao da se predomisho. Sagnuo je glavu i zatim pao u prašinu kao neka klada.

Vrata šerifove kancelarije zaškripaše. Fič je istrčao napolje. Ljudi iz obližnjih zgrada radoznalo su potrčali prema mestu obračuna.

— Da li je još živ? — upita šerif kada je stigao na mesto gde su se nalazili Šejn i Monahen.

— Možda — odvrati Šejn. — Pogodio sam ga u grudi. Eno tamo se nalazi njegov nož, šerife.

Jedan čovek srednje visine sa kožnom torbom izdvojio se iz gomile radoznalih ljudi. Šejn ga je prepoznao.

— Znao sam — reče on. — Kome padne na pamet da se obračuna s vama taj je obrao bostan!

Bio je to doktor Frimen. On je prišao Monahenu, kleknuo i pregledao poluindijanca.

— Ostaće u životu — reče on. — Šerife, postarajte se o tome da ga donesu kod mene.

Fič se okrenuo nazad i dao znak nekolicini snažnih momaka.

— Hajdete, ljudi! — reče on. — Uхватite ga i nosite ga kod doktora!

Doktor je vrteo glavom.

— Sledećih osam dana mora ostati u krevetu — objasni on. — A zatim ću ga prepustiti vama, šerife. Ili možda hoćete da ga sada vama...

Fič odmahnu glavom.

— Kako da ne, doktore! — viknu on. — Međutim, stvar

je pravde kada će ga stići. Ja lično sam odavno čekao priliku da tog čoveka stavim s one strane brave. Sada je sudija Meloni na putu i vratiće se kroz tri dana. Nadam se da ćete i vi Šejne ostati za to vreme ovde u El Pazu.

— Ako treba, ostaću i duže, šerife — odvrati Šejn. — I, da vas opomenem. Nemojte zaboraviti njegov nož. Mogao bih se opkladiti s vama da ih on ima još.

Okrenuo se i uputio se u štalu za iznajmljivanje konja.

Monahena su pedigli sa zemlje i poneli ga prema doktorovoj kući.

Šerif Fič je krenuo za ljudima koji su ga nosili.

Šejn kao da je izgubio volju da ide na ručak sa plavom ženom. Ipak, to će mu svakako pomoći da reši zagonetku i pronađe čoveka koga traži.

Vlasnik konjušnice je spavao.

Šejn ga nije budio. Uzeo je svoje bisage sa stvarima i vratio se natrag u hotel.

Brigid Lund ga je čekala tamo gore na stepenicama. Sigurno nije očekivala da će je Šejn tako iznenaditi!

— Odlazim — reče on pre nego što je ona mogla bilo šta da kaže.

U njenim očima je sevnuo neki čudan plamen. Šejnovom oštrom oku to nije promaklo.

— Znači, napuštate El Pazo? — upita ona.

— Da — odvrati on.

Nije joj objasnio zašto je odlučio da ode iz ovog mesta. Okrenuo se pošao prema svojoj sobi.

Lice Brigid Lund se smračilo kada joj je okrenuo leđa. Bila je besna kao divlja prerijska mačka.

Zatim je brzo nestala iza jednih vrata.

Brus Klinton je stajao pored prozora i gledao napolje.

Sada se okrenuo. Iscrio se.

— Šta kažeš, srce? — upita on. — Zar je to opet bio pucanj u prazno.

— To prokletu kopile! — prosikta ona besno. — Odbacio me je kao da sam ja neka drolja. Platiće mi skupo zbog toga! Te mu ja garantujem.

— A kako ti to zamišljaš? — upita on. — Eto, sada je upucao i Monahena! To dokazuje koliko je taj momak brz. Ja čak mislim da mu nadaleko nema raynog. Ostavite ga na miru i sve će biti u redu. Meni se čini da tu možete samo da opečete prste. Neka se Henk odluči kako će da sredi tog pasjeg sina.

— Nadam se da pri tom Henk neće opečiti svoje prste — viknu ona. — Taj nitkov me je jednostavno odbio! Razumeš li? Rekao mi je da odlazi. Pa to je uvreda kakvu nikada u svom životu nisam doživela! Kazao je da će otići iz grada. Kakav bezobrazluk! Pa, šta on misli, da je Apolon?

Klinton sleže ramenima.

— A, da li si ti primetila zašto je on to uradio? — upita on, namršti se.

— Ne!

— Sigurno je da se to tebi nikada dosad nije dogodilo — reče Klinton. — Čarj jedne žene i...

Prestao je da govori.

Ona se okrenula i otišla u svoju sobu.

Bacila se besno na krevet i pogledala u tavanicu.

Bila je to njena spavaća soba i što je bio postavljen.

Sve je ispalo drukčije nego što je ona zamišljala. Pa, taj prokleti Džek Menahen! Neobuzdani poluindijanac je napravio nekoliko početničkih grešaka. Lepo mu je rekla da sačeka noć i da tek onda uradi ono što je trebalo da se uradi. A on, brzo-pleti...

Jer, da je Monahen pokušao da ubije Šejna u glavnoj ulici, to se moglo smatrati da je do toga došlo sasvim slučajno.

Da nije Šejn krenuo u štalu da donese svoje stvari, onda bi sigurno sve bilo drukčije.

XIII

Maršal Tajri je još uvek sedeo u svojoj kancelariji i pisao jedan izveštaj kada je Šejn ušao u kancelariju. On je već bio isplatio račun u hotelu.

Iza njega je iz hotela izašao Brus Klinton i otpratio ga mrkim pogledom. Krenuo je za njim.

Opsovac je Video je u kom pravcu se uputio Šejn. Visoki čovek se uputio u jedan od saluna.

Tamo je porazgovarao sa jednim malim krivonogim Meksikancem koji je nešto kasnije napustio El Pazo.

— Zdravo, Šejne! — viknu Tajri i skide šešir. — Čuo sam sve. Fič je bio ovde.

— Ovaj hotel kao da malo zaudara na bud, Džede — reče Šejn i baci torbu sa stvarima na jednu klupu. „Vinčesterku” je naslonio na zid. — Imaš li neko mestašce za mene?

Tajri se osmehnu. Soba pored one u kojoj se nalazi devojka.

— Može, momče — reče on. — Tvoja će biti soba pored one u kojoj se nalazi mis Bridžis. Ona se sada doteruje. Posle toga će nam spremiti večeru. Idi gore i vidi šta će nam spremiti!

— Sredi ti to, Džede — reče Šejn. — Ja moram još jeonom da idem u štalu i da vidim kako je moj mrkov.

XIV

Šejna je bilo teško iznenaditi. Međutim, izgleda da je to uspela Fej Bridžis.

Stajala je u šerifovoj kancelariji kada se on vratio.

— Sto mu gromova! — promrmlja on. — Skoro da vas nisam prepoznao, mis Bridžis!

— Ja sam Fej i želim da me svi tako zovu — reče devoj-

Ka. — Maršal je otišao kod šerifa. Dođite, pokazaću vam vašu sobu. Valjda će vam se dopasti.

Još uvek nije mogao da se povрати od iznenađenja.

Fej je na sebi imala belu bluzu sa dubokim izrezom. Kosa je bila podignuta naviše. Usne kao zrele trešnje!

Kada se njegov pogled malo duže zadržao na njenim grudima ona je oborila pogled. Pocrvenela je. Zatim se okrenula i pošla prema vratima.

Ne, pomisli on, to nije devojka. To je jedna mlada, zrela žena. Ali, dalje prste, Šejn! Ne zaboravi šta je ona preživela!

Na prvom spratu kuće koja je bila napravljena od cigle ona je otvorila jedna vrata.

— Malo je uzano — reče ona i osmehnu se. — Maršal kaže da su te sobe zamišljene i izrađene tako da u njima stanuju njegovi pomoćnici, ali oni su više voleli da sebi nađu neko drugo prenoćište.

Šejn je to znao. Pomoćnici šerifa su imali prijateljice i svakako im je bilo lepše da stanuju kod njih nego ovde u ovim hladnim prostorijama između četiri zida.

— Snačiću se, Fej — reče on tiho. — Ionako neću ostati dugo. Odjahaću još pre izlaska sunca.

— Tako znači! — reče ona.

Prošla je pored njega.

— Doneću vam još jedno ćebe — nastavila je ona posle izvesnog vremena. — Ješćemo dole. Maršal je hteo da ja pre-spavam u njegovoj sobi, ali ja sam odbila. Spavaću u susednoj prostoriji.

Pokazala je rukom na zid pored sebe.

Tamo dole su se čuli koraci i otvorila su se vrata.

— Da li ste vi gore? — čuo je Tajresov glas.

Šejn se osmehnu.

— Ovde smo! — doviknu on. — Evo nas, dolazimo!

XV

Šejn je ležao na krevetu. Lampu je već bio ugasio. Ni na kraj pameti mu nije palo da banditi mogu pokušati da ga pošalju na onaj svet baš ovde u šerifovom uredu.

Posle jela se pozdravio i popeo se gore.

Nije prošlo ni pola sata, a on je čuo korake Fej Bridžis! Bio je još uvek budan i razmišljao.

Da, u njegovim mislima nalazila se Brigid Lund! Plava lepčica! Šejn se pitao kakvu ona ulogu igra u ovoj zamršenoj igri. Nije sumnjao u to da ona nema nikakve veze sa bandom. Naprotiv, možda je ona baš ta osoba od koje je Vilkoks dobijao obaveštenja šta se događa u gradu.

Muškarci jako lako odaju tajne, pogotovu ako malo više popiju i nađu se oči u oči sa nekom ženom zavodničkih oblina. A, da je ta plavusa bila zavodnica, to je Šejn morao samom sebi da prizna još od prvog trenutka kada je ugledao. Međutim,

njemu se učinilo da ga je ona potcenila. On se trudio da nika-
da ne izgubi tako brzo razum kod jedne tako lepe žene.

Zaspao je.

Nije mogao da oceni koliko dugo je spavao dok se nije
probudio.

Neko ga je dodirnuo i legao pored njega na krevet.

Osetio je nežan dodir ženskog tela.

— To sam ja, Šejne — čuo je ženski glas.

Odmah je poznao da je to Fej Bridžis.

Sto mu gromova, mora da su je izbacili iz njene sobe, po-
misli Šejn!

— Fej! — oglasio se Šejn. — Jesi li to ti i...

Ona je brzo stavila svoju ruku na njegova usta.

— Čuti, Šejne! — prošaputa ona.

Odjednom je ustala. Šejn je čuo kako prolazi kroz sobu.

Ubrzo je soba bila osvetljena. Upalila je lampu.

Fej se vratila natrag do kreveta.

Šejn protrlja oči. Da li je to san?

Pred njim je stajala devojkica bez ijednog dela odeće na
sebi. Naga kao od majke rođena i lepa kao san!

Šejn protrlja rukom čelo.

— Nisam mogla da izdržim, Šejne! — reče ona tiho. —
Morala sam da dođem kod tebe. Molim te, nemoj me odbiti!

Visoki čovek je uzdahnuo.

— Fej, lepoticice! — promrmlja on. — Mala Fej, devojčica!

Zatreptala je očima i sela pored njega na krevet.

Šejn je zagrio.

— Stvarno sam se naljutila kada si rekao da ćeš srediti
tu plavušu — reče devojkica.

Visoki čovek odmahnu rukom. Njegov pogled je kliznuo
preko okruglih grudi mlade devojkice. Kakav je to samo raj za
oči! Pa tu više nema odstupanja i...

— Ej, Šejne! — reče ona i uzdahnu.

Odvojila se od njega i legla na krevet.

— Ne znam šta se sa mnom dešava -- nastavila je ona
posle izvesnog vremena. Čini mi se da sam se zaljubila u tebe!

XVI

Fej Bridžis je bila umorna i zaspala je na njegovim ruka-
ma. Mala, lepa ptičica! Zaspala je kao golubica. Na njenim us-
nama kao da je još uvek lebdeo osmeh.

Sigurno će patiti kad budem morao da odem iz El Paza,
pomisli Šejn. Setio se ponovo Paule Haton. A i drugih žena
koje nisu prošle bolje od nje. Sve su one znale da njega goni
neki nemirni duh i da ne može zauvek ostati na istom mestu.
Da li će to shvatiti i Fej? Bila je još jako mlada. Samo dva-
deset i dve godine!

Visoki čovek je najzad zaspao pored mlade Fej.

Otvorio je oči baš u ono vreme kad je i zamislio da se pro-

budi. Nije mu uspelo da se izvuče iz kreveta, a da ona ostane da spava.

Protrljala je oči i osmehnula mu se.

— Zar stvarno moraš da odeš, Šejne? — upita ona.

— Da, mala moja — promrmlja on. — Sigurno i ti želiš da se iza brave nađe čovek koji je napao tvoj ranč i spalio ga, zar ne?

— Da, Šejne — reče ona zamišljeno i potvrdno klimnu glavom. — Steže me u grudima kad pomislim na to. Međutim, ja se bojim za tebe.

Visoki čovek odmahnu rukom.

— Nemoj da se plašiš, Fej — tešio je on. — Ja sam uvek imao sreće i nadam se da će i ovog puta biti tako.

Naslonila se na njega.

— Poljubi me, Šejne — reče ona i uzdahnu.

Poljubac je bio dug.

— Idem u kuhinju da skuvam kafu, Šejne. A, kada ćeš se vratiti?

On sleže ramenima.

— Možda u toku dana, a možda tek sutra.

— Čekaću te — prošaputa ona.

Izašla je iz sebe.

Jedan sat kasnije Šejn je izašao iz zgrade na zadnja vrata. Fej mu je bila spremila doručak i zapakovala nešto malo hrane da ponese na put.

Uskoro se pojavio Tajri. Od njega je Šejn saznao kojim putem će se kretati kočija.

Sunce se već odavno nalazilo iznad udaljenih planinskih vrhova kada je Šejn stigao do bregova. Mrkov ga je za to vreme odneo dosta daleko.

Šejn povuče uzde.

— Dobar si ti, momče! — reče on i potapša ga po vratu. — Mnogo toga smo ti i ja preturili zajedno preko naših glava. Meni se čini da ćemo i ovog puta imati uspeha, zar ne?

Konj zarza. Kao da je razumeo šta mu Šejn govori.

Šejn je izvesno vreme ostao u sedlu. Osvrnuo se na sve strane i pažljivo osmotrio okolinu.

Sa njegove desne strane nalazila se visoka stena koja je kao neki dugački zid parala nebo. Bila je visoka dobrih osamdeset jardi. Sa druge strane nalazio se takođe stenovit predeo. Kameni zid bio je visok oko četrdeset jardi. A tamo dole, oko pedeset jardi ispod mesta, na kome se visoki čovek nalazio vijugao je put kojim je trebalo da prođe poštanska kočija.

— Izgleda da je ovo najpogodnije mesto — promrmlja Šejn sebi u bradu.

Sjahao je iz sedla i odveo konja nešto malo nazad.

— Ostaćeš ovde, staro momče! — reče on i iscrpi se. — Jesi li razumeo?

Mrkov je mahnuo glavom i tiho zarzao.

Šejn je uzeo „vinčesterku” u desnu ruku i pošao prema zaravni sa koje je imao dobar pregled, a da njega niko ne prijeti. Legao je na stomak.

Sada treba sačekati.

Ovo mesto mu je predložio Tajri.

— Ako su banditi bacili oko na kočiju, onda će je oni napasti negde tu na tom mestu — rekao je on Šejnu. — Boljeg mesta za napad nema. Za svaki slučaj, i ja ću biti tamo negde u blizini.

Šejn je morao priznati da je taj lisac bio u pravu. Ovde se put sužavao i taj tesnac kao da je bio stvoren za napad na one koji kroz njega prolaze.

Preko puta od visokog čoveka nalazila se još jedna zaravan u stenama. Međutim, ona je bila mnogo niža od mesta gde je on ležao. Ipak, bila je mnogo povoljnija za napad. Šejn je mislio da će se banditi tamo smestiti.

Jedan sat kasnije Šejn se uverio da je maršal bio u pravu. Na suprotnoj strani odjednom se pojavio neki čovek.

Međutim, ne lezi vraže. Ispod njega je nešto šušnulo i uskoro se čuo i glas čoveka.

Šejn tiho opsova. Nije računao s tim da će banda napasti sa obe strane puta. Tu dole niže od njega sigurno se nalazi neki zaklen.

— Hej, da li nas mogu primetiti? — oglassi se čovek ispod mesta gde se nalazio Šejn.

Onaj onamo na zaravni na suprotnoj strani mahnu rukom.

— Ja ne mogu da vidim ni vrh nosa! — doviknu on. — Henk nije stvarno mogao odabrati bolje mesto!

Ako je Šejn ikada posumnjao u to da je Vilkoks vođa ove bande onda je ovog trenutka ta sumnja nestala kao mehurić sapunice na vetru.

Bandit na suprotnoj strani se povukao nazad.

Šejn oprezno podiže malo glavu. Bandit je nestao u jednoj pukotini u steni.

Čudi me to što je sam, pomisli Šejn. Međutim, sigurno se iza njega nalazi čitava grupa pucaroša.

Prošlo je još pola sata.

Šejn se iscerio kad je pomislio na to da se nalazi u senci kamene stene. Jer, sunce je sada stajalo visoko na nebu i vrućina je bila paklena.

Zatim se čula potmula tutnjava. Znači, kočija se približava!

Šejnovi mišići su se zategli. Bilo mu je jasno da mora pucati na bandite. A znao je da ti lupeži odmah povlače obarače. Kočijaš i njegovi pratioci biće likvidirani za tren oka. Zato se i odlučio da napadne što pre.

Na suprotnoj strani se nešto pokrenulo. Dva čoveka su prošla kroz pukotinu u steni i sula na zaravan. Jedan je bio Meksikanac. To se nije videlo samo po njegovom licu nego i po odelu.

Šejna to nije iznenadilo. Henk Vilkoks je doduše naišao na bandu Herpa Luisa tamo gore na severu. Bili su to Amerikanci. Međutim, ovde u graničnoj oblasti bilo je dosta meksičkih bandolerosa i Vilkoks je bez sumnje pozvao neke od njih u svoju bandu. Bilo je to razumljivo pošto je on ukradena goveta prebacivao preko Rio Grande.

Čuo se grubi glas kočijaša, a zatim i fijukanje biča.

Šejn podiže pušku.

Lupanje točkova bilo je sve glasnije.

— Neka vas đavo nosi, vi prokleti umorni puževi! — vikao je kočijaš. — Hajde, brže, jer ćemo inače stati!

Dvojica bandita na suprotnoj strani polako ustadoše. Podigli su puške.

Šejnu je bilo jasno da će oni pucati čim ugledaju kočijaša. Nema sumnje da će ga na tom rastojanju upucati kao prerijskog zeca. Zato se Šejn odlučio da odmah nešto preduzme.

Ustao je brzo, nanišanio „vinčesterkom” i dva vatrena štapa poleteše na drugu stranu.

Prva kugla pogodila je jednog od dvojice bandita. Drugi je ostao nepovređen. Međutim, Šejn je pucao još jednom. Ovog puta je pogodio.

Bandit kriknu. Trgao se nazad i podigao ruke uvis. Pao je na tlo. Zatim se prevrnuo i survao se sa stene.

Šejn se nagnuo daleko napred. Sada je ugledao i ostalu dvojicu bandita. Oni su bili iznenađeni pucnjima, a i time što su njihovi drugari pali. Ipak, kada su pogledali gore i videli visokog čoveka odmah su pucali na njega.

Šejn se munjevito povukao unazad. Jedan komad kamena ogrebao je njegov levi obraz.

Visoki čovek opsova. Ogrebotina ga je pekla kao da je živa vatra, ali to mu nije smetalo. Krv koja je curila iz rane ometala ga je da pokuša da sredi i drugu dvojicu bandita.

Međutim, to su učinili kočijaš i njegov pratilac!

Kočija se bila približila. Jedan bandit je bio pogođen. Drugi je bacio oružje i podigao ruke uvis.

Šejn je uzeo svoju maramu sa vrata i naslonio je na ranu.

Kočijaš je uspeo da zaustavi konje na samo tri koraka ispred bandita koji je pao sa stene. Skočio je sa sedišta i izvadio revolver. Prišao je iznenađenom banditu. I njegov pratilac je potegao opasnu pucaljku iz futrole na svom pojasu.

— Lepo ste to smislili! — viknu kočijaš. — Izgleda da ste prošli kao bos po trnju!

Sada se javio Šejn. On je stajao na ivici kamenite zaravní.

— Da li 'e tamo dole sve u redu? — doviknu on.

— Jeste! — začuo se odgovor. — Da li ste vi čovek o kome nam je pričao maršal?

— Verovatno! — odvrati Šejn. — Evo me za deset minuta dole do vas.

Otišao je do svoga mrkova i vinuo se u sedlo.

XVII

Šejn je posmatrao bandita. Momak je bio još mlad. Možda nešto preko dvadeset godina. Kao da se povukao iza svojih sivih očiju i ćutao. Ruke su mu drhtale.

— Nemoj napuniti gaće, momčino! — reče Šejn. — Izgleda da si hrabar samo onda kada imaš pištolj u rukama i čekaš da nekog ubiješ iz zasede, i to s leđa. Gde se nalazi Vilkok?

Mladić je gledao u tri snažna čoveka ispred sebe. Kočijaši su se namrštili. Obojica su uperili svoje oružje u njega.

— Ovog nitkova jednostavno treba odrati! — viknu kočijaš. — Hteli ste da nas poubijate kao zečeve! Ti si jedan od njih, čoveče božji.

Zabio mu je cev revolvera u trbuh.

— Ne znam gde je — odvrati bandit. — Ja...

— Sto mu gromova, ovo nije dečja igra, nego ozbiljna stvar! — viknu Šejn na njega.

— On je... hteo ponovo da se vrati na ranč — mucao je bandit. — Šta on tamo traži to ja stvarno ne znam. Trebalo je da mi...

— Znam šta je trebalo da vi uradite! — prekide ga Šejn ostrim glasom. — Koji ranč? Sving B?

— Da.

— A kuda je trebalo da odnesete novac koji se nalazi u kočijama? — upita Šejn.

— Nikuda — odvrati mladić. — Dogovoreno je da sačekamo ovde. Zatim...

— Sto mû gromova! — promrmlja Šejn. Pomislio je na starog kaubojca Stesija. On je bio sada sam na ranču.

Zamislio se Odlučio je brzo. Odjahaće tamo. To nije planirao, ali starog kaubojca nije želeo da prepusti banditima!

— Ponesite mrtve ljude i povedite ovo proketo kopile sa sobom — reče Šejn kočijašu. — Kada se vraćate ponovo u El Pazo?

— Sutra.

— Najbolje će biti da ga vežete i vratite ga u El Pazo — promrmlja Šejn. — Kažite šerifu u Sausalitu da šerif Tajri tako naredio.

Kočijaš ga je zbunjeno gledao.

— Ja to ne razumem — reče on. — Međutim, kako ćemo odneti te mrtve ljude? A i vi, zar ćete sami krenuti u poteru za tom prokletom bandom? Pa to mi liči na samoubistvo!

Šejn se isceri.

— Možda? — promrmlja on. — Međutim, nije potrebno da nosite te mrtve bandite. Sahrinite ih negde ovde. Tamo gore na onoj zaravni nalazi se još jedan. I, nemojte se šaliti. Pazite dobro na ovog momka. Možda će ispričati maršalu gde se banditi kriju.

— To ja nikada neću odati! — viknu mladi lupež. — Ako bilo šta kažem oni će me smesta poslati u pakao.

Šejn se trže.

— Oni? — upita on. — Ko to?

— Zar vi mislite da gazda u El Pazu nema prijatelja? — upita mladić. — Naći će se vrlo lako put da mene isključe iz te đavolske igre. I to tako što će me napuniti olovom do guše.

Drhtao je. Po njemu se videlo da se užasno koji osvete bandita.

Šejn se odjednom osmehnu.

— Čoveče, pa ti si stvarno preplašen — reče on. — Srešćemo se ponovo u El Pazu, amigo. Možda ćeš tamo propevati i kazati nam gde se skriva banda, Ako bude tako onda si ti

prokockao šansu da sada kažeš i bićeš obešen isto tako kao i tvoji drugari.

Vinuo se u sedlo i poterao mrkova.

Kočijaš ga je otpratio pogledom.

— Nek' smešan tip! — reče on i isceri se. — Ipak, ovog ćemo vezati. Nemoj se usuditi da praviš neke gluposti, hombre. Moj prijatelj i ja nismo zaboravili da ste hteli da nas upucate iz zasede.

XVIII

Henk Vilkoks je bio lukavi stari lisac. Znao je jako mnogo o Šejnu mada visokog čoveka nikada nije sreo u životu. Čuo je to dok je bio kapetan konjice Sjedinjenih Država.

Kratki rat koji je u to vreme Šejn vodio sa „Vels Fargom“ je još u to doba postao legenda. Bilo je mnogo onih čija je simpatija bila na strani Šejna i otvoreno osuđivali Sidnija Blada, glavnog čoveka u „Vels Fargou“ koji je bio zadužen za sigurnost. Blad je uporno gonio Šejna. Revolveraši su bili stalno za petama visokom čoveku, ali on se uvek izvlačio. Čak je uspevao da vrati udarce. I, to veoma žestoko.

O tome se nije govorilo samo u salunima nego i u kampovima vojnika i tvrđavama u kojima su se nalazili. Zato je Vilkoксу i bilo jako dobro poznato koliko Šejn može biti opasan protivnik. Raniji oficir i sadašnji vođa bande je čuo i to da su se „Vels Fargo“ i Šejn pomirili. Međutim, nije mu bilo poznato da visoki jahač sada stoji na strani zakona i reda u zemlji. On je jednostavno smatrao da je Šejn jedan lovac na učenjene ljudske glave.

Još kao oficir Vilkoks je bio grub i surov i niko ga nije voleo. Posle poraza u Fort Dodžu postao je još gori. Bezobziran i bez ikakve savesti postao je on okoreli zločinac kakav se teško mogao sresti u to doba. Kada je ubio poručnika Dundasa onda je bilo sasvim jasno kojim putem je krenuo.

Henk Vilkoks se u ratu protiv Indijanaca pokazao kao odličan strateg.

— Zamislite da ste poglavica Indijanaca — rekli su mu u Vest Pointu — i razmislite kako bi on uradio. Tako ćete i vi!

Bilo je to njegovo vatreno krštenje. Trebalo je da položi oficirski ispit.

Vilkoks je iskoristio šansu. Pripremio je sve. Osigurao je prilaze i pobrinuo se da ne bude iznenađenja.

Šejnu je od samog početka bilo jasno koliko je Vilkoks opasan. I ne samo to, taj čovek je bio oprezan i, mora se priznati, umeo je đavolski dobro da predvidi kako će se stvari odvijati.

I, Šejn se nije prevario. Njega su već čekali kada se pojavio na Sving-B-ranču. Četvorica bandita! Vilkoks je sam odbačio mesta na kome će oni srediti Šejna.

— Taj prokleti kućkin sin će se sigurno još jednom pojaviti na ranču — rekao je Vilkoks. — Njemu je poznato da se

ovde nalazi još jedno krdo i da ćemo mi doći da ga oteramo. Vi ćete ostati ovde! Čekaćete dok se on ne pojavi. Neka to bude i dva dana. Tek posle toga možete da se vratite.

Banditi nisu razumeli zašto je on tako odlučio, ali se nisu usudili da kažu nešto protiv. Vilokoks nije znao za šalu. Ako se neko protivi njegovom naređenju, zna se šta ga čeka!

XIX

Oni su svoje konje sakrili u jednoj šumi kaktusa koja se nalazila istočno od ranča. Zemlja je tu bila obrasla zakržljalom travom. Oni sami smestili su se u jednom udubljenju na obližnjem brežuljku.

— To je jako glupo — reče jedan od četvorice bandita. Bio je to neki dežmekast momak okrugla lica. — Zašto bi se taj kučkin sin vratio ovamo? Da traži nešto u ovim ruševinama? Pa, zar nam gazda nije lično kazao da je to kopile odjahao u El Pazo i sa sobom odvelo devojkju?

— Zaveži! — viknu drugi bandit. — Gazda zna šta radi. Dosad...

— Umreću od smeha — zabrunđa momak sa licem koje je ličilo na pun mesec. — Hteo si da kažeš da je dosad sve išlo dobro, zar ne? Pa mučni malo glavom, ti koji nemaš mozga! Upucan je naš drugar Tibs. Blajt takođe. A ostali? Otkako se pojavio taj đavolski Šejn sve nam ide naopačke. Želim mu da đavo lično dođe po njega i odvede ga u pakao!

— Može se tako i dogoditi! — reče onaj drugi.

Bandit je ležao na ivici udubljenja i osmatrao pašnjak koji se nalazio ispred njega. Međutim, on nije primetio da je cev njegove puške bila podignuta jako visoko.

Šejnovom oštrom oku to nije promaklo. Nešto je sevnulo! Sunčevi zraci su se odbili od gvožđa i on je primetio odsjaj.

— Pa šta ovo treba da znači! — promrmlja on. — Znači, opet ga tu neko čeka. Taj Vilokoks stvarno više nema mašte. Zašto već jednom ne izmisli neki novi trik!

Okrenuo je mrkova kako bi bolje video.

Nije se prevario. To mu banditi spremaju đavolski opasan doček.

Razdaljina između njega i bandita bila je velika. Čak ni puškom nije moglo da se gađa.

Da bi izbegao udubljenje gde su se nalazili banditi Šejn je zaustavio mrkova i poterao ga na drugu stranu.

Međutim, ne lezi vraže! Jedan od četvorice bandita je odjednom ustao i potrčao prema kaktusima. Odvezao je svoga konja i vinuo se u sedlo.

— Pa on je stvarno lud! — viknu čovek sa okruglim licem. — Ja ostajem ovde!

Dvojica bandita su klimnula glavom. Mislili su isto kao i on. Sigurno se ne isplati da jure za tim đavolski opasnim Šej-

nom. Jer, bilo je sigurno da ih je visoki jahač primetio i da nije tako naivan a čeka da ga oni upucaju.

— Zašto li je samo taj kučkin sin odjednom skrenuo sa pravca u kome je jahao! — čudio se čovek okruglog lica. — Ako je gazda bio u pravu onda je taj lupež morao da jaše pravo prema nama ako je želeo da stigne na ranč.

— To nikad nije sigurno — reče jedan od bandita. — Možda ga je nešto zagolicalo i pretpostavio da ga neko ovde čeka. Eto, možda je to razlog! Džimijeva puška! Zar je ne vidite? Ona se presijava na suncu kao suvo zlato.

Džimi kliznu nazad.

— Idiote! — viknu bandit na Džimija. — Mogao si komotno da izađeš tamo gore na ravan prostor!

— Ako mi to još jednom kažeš onda ćeš videti svoga boga! — viknu Džimi. — A osim toga, taj kučkin sin nije mogao da primeti pušku na tako velikom rastojanju.

— Morao bi imati sokolovo oko!

— Nemojte pričati gluposti! Pogledajte u nebo i sve će vam biti jasno, vi šuplje glave. Sada sija sunce. Zraci su se odbili od puščane cevi i tada ih je on primetio. Rešenje zagonetke je sasvim jednostavno. Primetio nas je.

Tog trenutka prasnu pucanj. Međutim, to se sigurno oglašila „vinčesterka“ a ne stari „volkonik“ koji se nalazio kod Dagi.

— Ako se ne varam, siroti Dagi se već nalazi na putu za pakao.

Sva trojica su prestala da govore. Osluškiivali su da li će još nešto čuti.

Ništa! Nije se čuo ni jedan pucanj više.

— Ja hvatam maglu, momci, a vi kako hoćete! — promrmlija čovek sa okruglim licem. — Vi se odlučite da li ćete mi se pridružiti ili će vas đavo odneti pravo u pakao!

— A, gazda?

— Ma nešto ćemo već smisliti. Do đavola, ja imam neko đavolski neobično predosećanje da ćemo nastradati ako ne pobegnemo. To kopile...

— Dobro, ne kukaj! — prekide ga Džimi. — Mene si ubeđio, Bampse. I ja mislim kao i ti.

Treći bandit odmahnu glavom.

— Vi ste ludii! — uzviknu on. — Gazda...

— Može da nam dune u rog! — prekide ga čovek sa okruglim licem. — Mućni malo glavom, čoveče! Zar ne znaš koliko smo naših drugara izgubili? Dok se taj kučkin sin nije pojavio u ovom kraju sve je išlo dobro. Sada ide sve naopačke. Ti radi šta god hoćeš. Ostaćeš ovde i dobićeš kuglu u glavu. Što se pak mene tiče, ja jašem na istok. Tamo me niko ne poznaje, a gazda sigurno neće narediti da neko krene u poteru za mnom i da me traži.

Sva trojica bandita izašla su iz udubljenja. Osmotрили su okolinu i krenuli prema mestu gde se nalaze njihovi konji. Zatim su se vinuli u sedla i odjahali. Sada im bar za izvesno vreme nije pretila nikakva opasnost. Međutim, to ne znači da neće nikada osetiti gorku sudbinu.

Šejn je bio iznenađen što je za njim pojurio samo jedan jahač. Razmišljao je šta da uradi, a zatim je okrenuo mrkova nazad i poterao ga prema čoveku koji ga je gonio.

Kada je to primetio, bandit se prepao!

Šejn je držao pušku u desnoj ruci. On je bio jedan od malog broja ljudi koji su mogli da repetiraju pušku jednom rukom zatim da pucaju!

Bandit je video samo to da je desna ruka visokog čoveka bila podignuta malo uvis, a da je druga ruka držala uzde konja u visini grudiju.

Ništa se nije izmenilo sve dok nisu prišli jedan drugom na domet revolvera.

Bandit je odjednom izvadio opasnu gvožduriju iz futrole. Cev „kolta“ podigla se uvis.

Međutim, tog trenutka kao da je sevnula munja. Vatrene štap suknuo je prema banditu i on je osetio snažan udarac u grudi. Istog trenutka je pao iz sedla.

— Budalo! — viknu Šejn.

On je zaustavio mrkova kada je stigao do mrtvog čoveka. Sjahao je.

Natovarilo je zatim telo bandita na konja, a zatim oslušnuo.

Da, nije se prevario. Čuo je topot kopita. Bio je sve slabiji i slabiji. Znači, jahači su se udaljavali.

Šejn se kiselo osmehnu.

— Ipak ih je bilo više — promrmlja on sebi u bradu. — Sada se vraćaju u svoje gnezdo.

To nije bilo tačno, ali on nije mogao znati da su trojica jahača poterali konje nekud u nepoznate daljine, a ne u osinje gnezdo gde se nalazila banda.

Pola sata kasnije Šejn je stigao na ranč.

Skočio je iz sedla čim je ugledao starog kauboja.

Stesi je bio živ, ali se u njegovim grudima nalazila olovna kugla. Ležao je ispred vrata kuće za stanovanje.

Šejn se sagnuo.

— Hej, Stesi! — viknu on i podiže glavu starog čoveka. — Da li me čuješ?

Žila je ravnomerno kucala na vratu starog čoveka. Očni kapci su se pokrenuli. Mutne oči su ga pogledale. Stesi ga je poznao.

— Dobro, stari moj družo! — reče Šejn i mahnu rukom. — Ti nemoj govoriti ništa. Ja ću ti sada previti ranu i možda ću uspeli da te prenesem u El Pazo kod lekara.

Šejn je to rekao, mada nije bio sasvim siguran da će stari čovek stići živ u grad. Ako se to desi, onda će stvarno biti pravo čudo koliko je taj čovek žilav i izdržljiv.

Šejn nije imao vremena da kopa raku i da sahrani mrtvog bandita. U ovom trenutku mu je bilo mnogo važnije da spase život starom kauboju.

Odvezao je bandita i skinuo ga sa konja, a zatim ga je odneo iza kuće. Pokrio je njegovo telo daskama i gredama.

Posle toga je uzeo Stesija u naručje i odneo ga u kuću. Slavio ga je na drveni krevet.

Šejn se namrštio kada je ugledao ranu. Starom kauboju se nije dobro pisalo! Međutim, za svaki slučaj je oprao ranu i stavio zavoj preko nje.

Stari čovek je bio u nesvesti i nije ni osetio kada ga je Šejn prebacio preko leđa konja upucanog bandita.

U tom trenutku pojavio se Stesijev konj i stao pored Šejna. Zarzao je.

— Trebalo je da dođeš ranije, momče! — reče Šejn i potapša životinju po vratu. — Povešću i tebe sa sobom. Onaj stari ugursuz u štali će te dobro negovati.

XXI

Dan se već bližio kraju kada je Šejn stigao u El Pazo. Pre toga je više puta stajao da bi pogledao kako je Stesiju.

Ranjeni kauboj se bio osvestio. Međutim, celo vreme njegove oči su bile zatvorene i on se klatio u sedlu kao neka slamčica na poventarcu.

Njegovo lice, koje je ionako bilo mršavo, sada je bilo bledo kao krpa.

Sada je Šejn jahao kroz glavnu ulicu prema doktorovoj kući. Neki ljudi su zastali i gledali čudnu povorku.

Neki momak krivog nosa, mršav kao sam đavo, stajao je ispred jednog od saluna. Odmahnuo je rukom i prešao preko pločnika. Polako i mirno. Kao da šeta ulicom. Išao je prema hotelu.

Šejn ga je posmatrao i osmehnuo se. To je sigurno čovek koji obaveštava plavušu i Klintona, pomislio je on!

Doktor Frimen se namrštio. Pogledao je najpre Stesija, a zatim Šejna.

— Ko je on? — upita doktor. — Opet neko iz te proklete bande, zar ne?

— Ne, doktore! — odvrati Šejn brzo. — Ovo je žrtva te bande.

— U redu je, Šejne. Unesite ga unutra. A šta je to sa vašim obrazom? To može biti opasno i mora se zašiti.

— Nije opasno — reče Šejn. — To je samo ogrebotina. Komad stene je to učinio. Nije strašno, doktore! Najpre se pobrinite za starog kauboja!

Nekoliko minuta kasnije Stesi je već ležao na stolu u ordinaciji.

Doktor Frimen je dao znak Šejnu da izađe iz sobe, a zatim je doviknuo svojoj ženi da brzo dođe.

— Vi mi ništa ne možete pomoći, Šejne — reče on. — Najbolje je da se ovde pojavite posle sat vremena. i

Šejn je klimnuo glavom, nasmešio se i otišao.

Put ga je vodio u štalu.

— Halo, stari gutaču olova! — pozdravi ga konjušar. — Koga si sada doveo, hej?

Šejn odmahnu rukom.

— Jednog starog kauboja, amigo — odgovori Šejn. — Evo, tu je njegov konj i pobrini se o životinji kao da je tvoja.

— Biće tako — obećao je konjušar. — A da te pitam, ko je pucao na starog kauboja?

— Ko bi drugi? Eto, pružam ti priliku da pogodiš? Sutra ujutru doći ću kod tebe da mi to kažeš.

Konjušar odmahnu rukom.

— Čuvaj moga mrkova! — opomenu ga on.

— Sve će biti u redu — odvрати stari čovek. — Uostalom, da ti kažem i to da je ovde bio Klinton i pitao za tebe. Rekao sam mu da ne znam gde si i da si otputovao tako rano da ja nisam mogao da protrljam oči i nisam primetio kada si ti odjahao i u kom pravcu si nestao.

— Klinton! — ponovi Šejn. — Da možda on nije vlasnik ove štale?

— Pričaj koješta, dragi moj! — reče stari čovek ljutito. — Pa ovo je moje, čoveče. Nisam hteo da je prodam Vigsu, a ne bih mu je prodao ni sada. Nisam valjda lud.

Šejn se osmehnula.

— Dobro, stari! — promrmlja on. — Ti pozdravi Vigsu ujutru ako bude došao i pita za mene. Tebe neću buditi.

— Putuj mirno, Šejne. Meni nije važno da li ćeš me probuditi ili nećeš.

Šejn mu stavi na dlan nekoliko novčića.

Okrenuo se i otišao.

Uskoro je stigao u kancelariju šerifa.

Iz kuhinje je istrčala Fej Bridžis i potrčala prema Šejnu! Odjednom je stala.

— Šejne! — viknu ona uplašeno. — Pa ti si ranjen!

Visoki čovek je zagrlio devojkicu i poljubio je. Fej se prikljubila uz njega.

— To nije ništa — reče Šejn kada su se njihove usne rastavile.

— Ipak, jeste! — reče ona tiho.

— Fej, našao sam Stesija — obavesti je on. — Na žalost, sa kuglom u grudima. Sada je kod doktora i možda će preživeti. On je žilav čovek.

Devojka je htela nešto da kaže, ali se tog trenutka otvoriše vrata. Unutra su ušli Tajri i Fič.

— Evo ga! — grmeo je maršal i mahao nekim papirom. — Došla je vest iz Sausalita. Stigao je novac sa kočijom. U šerifovu kancelariju je priveden i jedan bandit. Mislim da će Vilkoks pući od besa!

Šejn pogleda devojkicu.

— Otidi do doktora, Fej — predloži joj on. — Ja ću se tamo pojaviti malo kasnije. Doktor Frimen je rekao da će morati da opere raru i još ponešto da uradi.

Fej se osmehnula. Razumela je šta je Šejn hteo da kaže i šta ona treba da radi. To je svakako bio znak da ona ode kako

bi on sa dvojicom zvezdonosaca na grudima mogao nasamo da razgovara.

Tajri je uzeo bocu viskija iz ormara i nasuo tri čaše.

— Najpre ćemo popiti koji gutljaj, a zatim ćemo videti šta ćemo dalje da radimo — predloži on. — Osim toga, najpre će nam Šejn ispričati šta se dogodilo.

I Šejn je ispričao sve što se dogodilo. Njih dvojica su ga pažljivo slušali.

— Izgleda da Vilkoks neće da dođe u grad! — promrmlja Šejn. — Zato cu morati da ga potražim tamo gore u brdima.

— Pa ti si lud, Šejne! — reče maršal. — Nećeš valjda krenuti tako nasumce! Ne znaš gde je skrovište bande, a drugo šta ti sam možeš učiniti protiv tih lupeža? Ja bih pošao s tobom, međutim...

Šejn odmahnu rukom i on prestade da govori.

— Nećeš poći, Džede — reče on. — Jahaću sam. Možda je tako i bolje. Ti ćeš se pobrinuti o Slausonu i Kolemenu, jer nikako ne bih želeo da mi se ta dvojica krvožednih pasa nađu iza leđa. Kada sunce bude promolilo svoju glavu na istoku, ja krecem.

— I, gde misliš da tražiš bandu? — upita Tajri.

— Jasno, tamo gore u gudurama Organ Mauntina, amigo. Ja pretpostavljam da su tamo negde. Planine Huekos su suviše daleke od El Paza i od granice.

Maršal je hteo još nešto da kaže, ali tog trenutka se pojavila Fej.

— Stesi će ostati živ — doviknu ona još sa vrta. — Tako kaže doktor. Rekao je da i ti odeš kod njega da ti očisti ranu, Šejne.

— Slažem se, devojko — reče visoki čovek i ustade.

XXII

Fej Bridžis nije bila za to da Šejn već ujutru rano odjaše. On joj nije ništa rekao, ali ona je osećala da će on poslužiti kao neka vrsta niamca da bi se otkrila banda.

Ipak, znala je da neće uspeti da ga nagovori da ne krene i zato je ćutala.

Doktor Frimen je očistio Šejnu ranu na obrazu i ona je počela ponovo da krvari. Uskoro je bila pokrivena flasterom.

Šejn se najpre umio, a zatim je jeo. Uverio se da Fej odlično sprema jela.

Tajri i Fej su izašli iz zgrade zajedno i uputili se u obilazak El Paza.

— Šejn je tvrdoglav — reče Džed Tajri. — Mislim da nema nikakvog smisla da pokušavamo da ga odgovorimo od njegove namere. Sigurno ne bi poslušao.

Šejn je ponovo ležao na svom krevetu. Fej će ubrzo da se vrati. Ona je radila nešto tamo dole u kuhinji u prizemlju.

Verovatno Šejn ne bi bio tako miran da je znao da se čovek koga je gomo nalazi preko u hotelu.

Henk Vilkoks je stigao pre pola sata. Svoga konja je ostavio tamo dole pored Rio Grande. Zatim je pešice prošao iza kuća i ušao u hotel kroz zadnji ulaz.

Nikoga nije sreo.

Sada se nalazio u salonu Brusa Klintona.

Šejnu je bilo jasno da se upustio u jednu jako opasnu igru. Uostalom, niko nije znao koliko je banda jaka. On je bio sam.

Njegove misli prekinula je Fej Bridžis koja je ušla unutra. Šejn ispruži svoje ruke prema njoj. Skinula je svoju haljinu i potrčala prema njemu.

— Nemoj reći ništa! — prošaputala je ona. — Hoću da osetim tvoje telo, Šejne. Da me ljubiš, miluješ! Ne želim da mislim na to šta će se kasnije dogoditi!

Njegova glava našla se između njenih grudi.

Meka nežna koža mlade devojkice mirisala je na ljubičicu. Da, baš na ljubičicu!

Odjednom je povukla Šejna.

— Ne mogu više da čekam! — šapnu mu ona na uho.

XXIII

— Naravno da znam ko je Šejn, magarče! — viknu Henk Vilkoks i pogleda Brusa Klintona. — To je jako opasan čovek. Da li jaše zato da se brine o zakonu ili je običan lovac na učenjene ljudske glave, to meni uopšte nije važno, draga.

Rekao je to plavoj Brigid Lund koja je sedela na sofi prebacivši nogu preko noge.

Njene grudi su se podigle.

— Opasan čovek! — reče ona. — Ne, on je čovek koji ispujava ono što obeća ženama. Ja sam pokušala da mu se približim, ali nisam uspela. Čak sam ga pozvala na večeru. Ništa! Imala sam nameru i da ga uvučem u svoj krevet. Mislila sam da će se nešto dogoditi...

Vilkoks razvuče svoje lice u pakostan osmeh. Odmahnuo je rukom i plavuša je prestala da govori.

— Međutim, ti nisi uspela, devojkice! — viknu on. — Taj lukavi lisac te je odmah pročitao. Da si ti neka ružna koza onda bi mi sve bilo jasno. Ali ti si lepotica i Šejn je uvek pokušavao da se približi takvim ženama. Bar sam ja tako čuo. Čini mi se da si negde napravila grešku, draga.

— Nisam sigurna koju, dragi — reče ona. Ustala je i nasula sebi čašu vina. — Šta je trebalo po tvom mišljenju da uradim? Da prošetam gola kroz hotel? Ili nešto slično! Pa, taj čovek ne bi pao na jedan takav jeftin trik.

Vilkoks se namršti. Upalio je cigaretu.

— Možda si mogla da pročitaš nešto iz njegovih očiju — reče on. — Ili je on video nešto u tvojim očima?

Brus Klinton se umešao.

— Mislim da je tu jedan drugi razlog — reče on. — Tu se umešala ona devojkica sa Sving-B-ranča. Ona sada stanuje tamo preko u maršalovom uredu. Šejn takođe. Ne znam šta on ima s njom, ali meni se čini da se ona njemu više dopada nego Brigid.

Bolje da to nije rekao. Plavuša se namrštila i prostrelila ga ledenim pogledom.

— Zar ti, pokvarenjače, mislim da ta devojkica koja miriše

na kravlju balegu može da se meri sa jednom damom kakva sam ja? — viknu ona kao divlja mačka.

Henk Vilkok je morao da se nasmeje.

— Nemoj se ljutiti, draga — reče on mirno. — To zavisi od toga kako neko gleda na sve to. Ono što je neko doživeo u krevetu ponekad nije odlučujuće.

Ponovo se namrštio.

— Šejn je već nekoliko puta uspeo da nas namagarči — nastavio je on. — To ne smemo da mu zaboravimo! Isto tako mu ne smemo oprostiti to što je ubio nekoliko naših drugova. Skupo će platiti za sve to što je uradio. A sada, da vas obavestim o tome da će stići jedno veliko krdo goveda koje treba da preuzme armija. Šejn će za to vreme ostati sporedna figura, jer ćemo mi biti zauzeti time da otmemo to krdo i oteramo ga u Meksiko. Dobićemo čitavu gomilu dolara. Taj rančer tera krdo sa svojim kaubojima kroz Blu Kanjon u Organ planinama. Drugog prolaza nema. Tu ćemo mu uzeti krdo. A sada da me pažljivo saslušate. Želim da saznam kada će Šejn otići iz El Paza. Možeš li ti to da saznaš, Bruse, i da mi kažeš?

— Pa, naravno da mogu. Ja sam bio oficir isto kao i ti. Ne razumem zašto to pitaš!

— Zato što želim da saznam da je taj kučkin sin krenuo i da nas o tome obavestiš. To ti neće biti teško. Uzmeš ogledalo i sve će biti lako.

Klinton je tek sada shvatio na šta Vilkok misli.

— Razumeo sam — reče on. — Međutim, ne znam da li ima nekoga koji će razumeti znake. Nećeš valjda ti...

— Naravno da neću! — prekide ga Vilkok. — Ti si, možda, zaboravio da je Reks Havest nekada bio poručnik u vojsci! On će se nalaziti na mestu odakle će moći da razume tvoje znake.

Klinton klimnu glavom.

— Dogovoreno! — reče on. — Čim izađe sunce ja ću biti na krovu. Pretpostavljam da će Šejn ranom zorom iz grada. A sada još nešto! Da li ti poznaješ Džeja Slausona i Berta Kolemena?

— Kako da ne, to su lovci na učenjene ljudske glave — premrmlija Vilkok.

— Pogodio si — potvrdi Klinton. — Oni su krenuli ovamo u El Pazo. — Jedan od pomoćnika maršala poslao je telegram i tako sam ja saznao. Vidiš, uvek je dobro da se nekom tutne nekoliko dolara u ruke. To mi je rekao telegrafista iz VESTERN UNIONA.

— Odlična stvar! — reče Vilkok. — Ta dvojica će naletati na Šejna kao bubice na noćno svetlo. A mi ćemo kasnije srediti i tu dvojicu nitkova. Sve ide dobro. A sada dodi ti, lepa moja Brigid. Otići ćemo preko kod tebe. Mogu ostati još dva-tri sata.

Brus Klinton ih ljutito pogleda.

— Šta je vama, hombre — reče on. — Ja imam neko prokleto osećanje da ćete morati da kusate đavolski paklenu čorbu. Taj opasni Šejn i ta dvojica kučkinih sinova će vas srediti. A onda sam ja na redu.

Ispio je svoje piće i seo na sofu. Žmirkao je tako kao da je Henk Vilkoks već mrtav čovek.

XXIV

Šejn je sasvim slučajno video da je nešto sevnulo. On je već u ranu zoru uzjahao konja i poterao ga polako kroz grad. Fej Bridžis mu se na rastanku obesila oko vrata i ljubila ga.

— Ti si prvi muškarac u mom životu — šaputala je ona. — Ne želim da te izgubim, Šejne. Vрати se, molim te!

Te reči su još uvek odzvanjale u njegovim ušima. Šteta je što će jednog dana morati da ode iz El Paza.

Šejn je uzdahnuo. Pogledao je napred u plavu daljinu.

Okrenuo se nazad i još jednom pogledao prema gradu koji je ostao za njim.

Sunce je već bilo promolilo svoju glavu na istoku, a mrkov je veselo kaskao kao da se radovao što će ponovo udahnuti čist vazduh brda i bregova.

Jednog trenutka Šejn je primetio da je nešto sevnulo.

Nije mogao da protumači šta taj znak treba da znači, ali mu je odmah bilo jasno da mora biti oprezan i da se tu neko s nekim sporazumeva. A, skoro sigurno neko obaveštava nekog da se pojavio jedan usamljeni jahač.

Pomislio je na to da je Vilkoks ranije bio oficir. Sasvim je sigurno da on tu svoju bandu vodi tako kao da su to konjanici eskadrona kojim je komandovao. Ludak! Nije računao s tim da Šejn ima oči i da će primetiti blesak! Bez obzira šta to treba da znači, Šejn je bio opomenut da se čuva. Ti pasji sinovi misle da će im on tako lako pasti šaka! E, momci, neće biti tako. Bar zasada.

Šejn je jahao još tri milje u istom pravcu. Želeo je da malo zavara neprijatelja koje je tako lako otkrio.

Uskoro je Šejn stigao do jedne široke udoline koja je vodila prema severoistoku. Poterao je konja kroz nju.

Ljutio se zbog toga što je morao da promeni svoj plan, jer je to značilo da će morati da provede noć negde u brdima.

Procenio je da će tek negde u kasno popodne stići tamo kuda je krenuo. Jer, zaobilazni put će mu oduzeti jako mnogo vremena.

Od maršala Tajrija je saznao da je armija kupila jedno veliko krdo goveda koje je trebalo da se preuzme u El Pazu. Stoka je bila namenjena za garnizone na istoku.

Šejn nijednog trenutka nije posumnjao u to da je Vilkoks bacio oko na to veliko krdo.

Šejn je ugledao i jednu zaravan u steni. To je bilo idealno mesto da se prenoći.

XXV

Henk Vilkoks bio je ljut kao ris kad je saznao da je Šejn napravio veliki krug i nije krenuo pravo u brda Organ Mauntina.

— Sto mu gromova! — promrmlja on. — Pa mi moramo uhvatiti tog nitkova, amigos!

Nalazili su se u jednoj uskoj dolini na jugu planine.

— Jahaćemo! — naredi on.

Banditi su bili nezadovoljni. Mrmljali su, ali su poslušali

njegovo naređenje. Znali su da Vilkoks ne dozvoljava da mu se neko suprotstavlja. Njegov revolver je uvek bio spreman i on nikada nije oklevao da ga potegne. Čak i protiv svojih drugara iz bande.

Jahali su za Šejnovim tragovima i psovali pošto je vrućina bila skoro nepodnošljiva. Prašina i znoj su se mešali na njihovoj koži. To ih je užasno peklo.

— Taj pasji sin je morao nešto primetiti — reče Vilkoks kreštavim glasom i okrete se prema jednom snažnom momku koji je jahao pored njega. Bio je to nekadašnji poručnik koji je prihvatio svetlosni signal.

Reks Hjuits je bio dezertter, koji je pre nekoliko nedelja pristupio bandi.

— Sasvim je moguće — odvrati on. — Možda je primetio Klintonove signale i izvukao đavolski dobre zaključke iz njih. Da sam ja na njegovom mestu, ja bih isto tako skrenuo i obišao mesto gde me čeka paprena čorba. On je odjahao na drugu stranu kako bi brdima prišao sa severne strane. Moraćemo prokletu dugo da se namučimo dok ga ne pronađemo.

Vilkoks je mislio to isto. Ipak, nije rekao ništa.

Već je bio mrak kada su on i njegovi banditi stigli do brda. Slediti neke tragove u ovo doba bilo je stvarno besmisleno.

Ušli su u kanjon da tamo provedu noć.

Henk Vilkoks je rasporedio stražu. Inače, nije mnogo mario za svoje drugare. Legao je, prekrstio ruke iza svoga vrata i uperio pogled u nebo.

Bio mu je potreban skoro čitav sat da razmisli.

Najzad mu je bilo jasno da Šejna treba tražiti u Organ planinama. Međutim, Hjuits je bio u pravu. To će biti teško. Tamo ima jako mnogo kanjona i klisura. Uz to, tu su i mnogobrojne pećine u koje može da se smesti i konj. Znači, Šejn može da bira i što je najgore, može da primeti kada mu se neko približava.

Vilkoks opseva besno. Džok Monahen nije radio onako kako je on naredio.

U El Pazu je svc trebalo da bude drukčije.

— Možda ćemo ipak uhvatiti tog pasjeg sina — reče Vilkoks.

Ipak, izgleda da je Vilkoks potcenio Šejna. To je bila velika greška. Jer, visoki čovek je uvek bio đavolski oprezan.

Pošto je želeo da skrene pažnju bande na sebe, ostavljao je sasvim jasne tragove za sobom. Tragovi kopita njegovog mrkova, opušci cigareta!

Banditi su morali biti slepi ako to ne primete. A on ni jednog trenutka nije sumnjao u to da ga oni traže.

Šejn se još uvek nalazio u dolini. Bez ikakve žurbe je doruckovao, a zatim se popeo gore na visoku zaravan u steni.

Ostao je tamo skoro pola sata i osmatrao okolinu.

A zatim ih je ugledao. Banditi su dolazili.

Uzeo je svoj dogled i izoštrio sočivo.

U stvari, njima će biti potrebno bar nekoliko časova da stignu do mesta gde se on nalazi. Ugledao ih je u kanjonu koji je vodio prema severozapadu. Znači, morali bi da naprave širok

luk i da jašu kroz jednu susednu dolinu da bi mogli da dospeju do njega. Uz to banditi nisu uspeli da otkriju njegove tragove.

Bilo je toplo.

Šejn se znojio na kamenoj ravnini. Međutim, kao da mu je bilo lakše kada je pomislio da je tamo dole u klisurama i kanjonima bilo još toplije. Nije bilo ni najmanjeg povetarca.

— Dobro, prijatelji! — promumlja on — Proći će dosta vremena dok me otkrijete, ali ni ja za to vreme neću sedeti skrštenih ruku, budite uvereni u to!

Nije dugo razmišljao. Banda se s naporom probijala kroz brda. Uskoro će stići u malu udolinu gde je on proveo noć.

Šejn je uskoro napustio mesto odakle je osmatrao dolinu.

Mrkov je tiho zarzao kada je stigao do njega. Kao da se bio zaželeo da malo potrči!

Šejn se osmehnulo.

— Nemoj se radovati, stari moj! — reče on. — Ovo sigurno neće biti prijatna šetnja.

I bio je u pravu.

Put je bio đavoiski težak. Mrkov je ponekad posrnuo, klizio kopitama po kamenitom tlu, ali se probijao napred.

Šejn nije ništa preduzeo. Poznavao je dobro mrkova i bio je siguran da će ga žilavi konj odneti tamo kuda je krenuo.

Konj i jahač su stigli do jedne kamene ploče. Levo se nalazila neka pećina. Kasnije je Šejn primetio da je to u stvari prelaz.

Šejn je sjahao i krenuo pešice napred. Na izlazu je primećio da se prolaz račva u više hodnika.

Pa ovo je odlično, pomisli Šejn. Međutim, sasvim je moguće da ovde negde žive banditi. Tek kasnije je saznao da se glavni logor bandita ipak nalazi na obroncima Hueko Mauntina. Ipak, jedan isturen i logor tih nitkova nalazio se ovde u Organ Mauntinu, u južnom delu planine.

Šejn se ponovo vratio natrag na kamenitu zaravan.

Skinuo je sedlo sa mrkova, proverio svoje oružje i iz bisinga izvadio municiju. Imao je dosta kutija.

XXVI

U međuvremenu su banditi naišli na tragove koje je Šejn ostavio u dolini.

— Prokleti kućkin sin! — viknu Vilokoks. — Meni se čini da on nije tako daleko od nas.

Hjuit se isceri.

— To je tačno, gazda — reče on podrugljivo. — Ali, samo ako si mislio na vazдушnu liniju. Međutim, mi oдавde ne možemo da se vratimo u naš logor.

— Znam ja to! — promumla vođa bande Ijutito. — Moramo jahati oko celog brda. Hajde, skloni mi se već jednom s očiju i poteraј svoga konja napred. Znam ja šta vi mislite, a poznato mi je i to da ste se malo pokolebali, momci! Ipak, mi moramo uhvatiti tog pasјeg sina. Pomislite na krđo goveda koje nam može umaći ispred nosa! A setite se i dolara koje ćemo za to krđo dobiti onamo preko u Meksiku. Šejn je jedan opasan nitkov koji može da nam pokvari taj posao. On oдавde iz ovih brda ne sme krenuti živ! Da li je sada sve jasno?

Hjuit se vinuo u sedlo i poterao konja.

Za njim je krenuo Vilkok, a vrlo brzo su i ostali poterali svoje konje.

Napustili su dolinu. Skoro svi su držali puške u rukama i budno motrili da li se nešto kreće gore na stenama.

Ipak, ništa se nije dogodilo!

Nigde nisu primetili šešir usamljenog jahača niti su pak čuli topot konjskih kopita.

Vilkoks je nagnuo glavu nešto malo u stranu. Njegova leva ruka držala je uzde u visini grudi, a u desnici mu se nalazila na dršci njegovog armijskog pištolja.

Stigli su u udolnu pokrivenu peskom i šljunkom.

Vilkoks je odmah otkrio trag. Ogrebotine na kamenu su mogle jako lako da se prepoznaju. Sada mu ovde nije bio potreban Džok Monahen.

Vođi bande je odmah bilo jasno da mu je Šejn postavio zamku. Bila je sasvim jednostavna, ali on je glavačke trebalo da upadne u nju!

Bez obzira na vrućinu, Vilkok se naježio. Taj visoki čovek zaista može biti jako opasan.

— On čuč: negde tamo gore i vreba — reče Vilkok.

Nije se samo on osećao neprijatno. Jer, svima je bilo jasno da Šejn vrlo lako odozgo može da ih poskida iz sedla.

— Moramo se podeliti u dve grupe, momci! — viknu Vilkok.

Njegovo naređenje je zakasnilo samo sekundu, jer tog trenutka prasnu pucanj.

Vilkoksov konj se propeo. Okrenuo se u stranu i uplašeno frknuo.

Kugla je zaparala tlo jedva na tri jardi ispred nogu životinje. Podigla se prašina.

— Hej, momci! — doviknu Šejn odozgo. — Kako vam se dopada ovo?

On je imao dobar zaklon iza stene. Cev puške je virila kroz jednu pukotinu.

— Kukavički pasji sine! — riknu Vilkok. — Pokaži se ako nisi napunio gaće i...

Šejn se uspravio. Puška se nalazila u njegovim rukama. Kažiprst je bio pripijen uz obarač.

Vilkoks je bio iznenađen. Trgao se. Odmah je primetio da je cev bila uperena u njega.

— Znači, ti si Šejn! — uzviknu on. — Da li to znači da si lovac na glave za koje je raspisana nagrada i zašto si se uputio da me tražiš ili je u pitanju nešto drugo?

— To je smešno pitanje! — odvrati Šejn. — Neću odgovoriti na njega.

— Ipak si ti lovac na ucenjene ljudske glave — zaključio Vilkok. — Evo tu sam. I šta sada? Da li ćeš nas sve upucati, ili imaš neku drugu nameru?

Šejn se nasmeja.

— Čudno mi je to što si ti sada rekao, Vilkokse — reče on. — Ti si ubica. Ja to nisam, čoveče. Hoću da te uhvatim živoga i sada mi se pružila prilika da tu svoju nameru i ostvarim!

— Kako to misliš? — upita Vilkok. — Zar ne vidiš da imam još petoricu pored mene? Mislim da ćeš teško uspjeti!

— Tako izgleda, Vilkokse. Međutim, ja nemam mnogo vremena. Uostalom, vi ne možete večno da stojite u tom tesnacu, zar ne?

Sada se Vilkok nasmeja.

— To je tačno — odvrati on. — A i ti ne možeš večno da stojiš tamo gore, Šejne.

Prevario si se, pomisli Šejn. Ja oдавde mogu da nestanem kad god hoću, a da vi to ne primetite.

Hjuit, nekadašnji poručnik, je besno podigao glavu uvis. Nije mu bilo jasno zašto Vilkok tako dugo razgovara sa Šejnom. A čudio se što ostali banditi ne pucaju. Šejn ne može imati hiljadu očiju. U svakom slučaju to je jedna varka koju visoki jahač treba da plati glavom.

Šejn je držao na oku dežmekastog bandita isto toliko koliko i Vilkoka. Njegov pogled je stalno prelazio sa jednog na drugog. To se odozdo nije moglo videti.

Tako je Šejn primetio trzaj Hjuitove desne ruke. Sačekao je da nekadašnji poručnik podigne „vinčesterku”. Tek kada je cev bila uperena pravo u njegove grudí, Šejn je povukao obarač

Bandit je uspeo da puca. Međutim, puška mu je ispala iz ruke pošto ga je samo sekundu ranije pogodila u grudí kugla koju je uputio Šejn iz svog oružja.

Hjuit pade iz sedla. Njegova puška odlete u stranu.

— Prokleta kopile! — viknu vođa bande. — Prokleti kućin sine!

Opalio je dva metka iz svoje puške. Međutim, Šejn je munjevito nestao iza zaklona od kamena.

I ostali banditi su pucali.

Kugle su lomile stene zaklona u kome se nalazio Šejn. Za trenutak je njegov šesir ličio na veliku pečurku obasutu kamenjem i prašinom.

Visoki čovek se nije na to obazirao. Munjevito se podigao i pucao. Zatim se sagnuo i repetirao. Pucao je ponovo.

Pogodio je još dvojicu bandita.

Vilkok je uspeo da iskoči iz sedla kada je njegov konj bio pogoden.

— Djavo neka te nosi! — opsova on i pogleda gore.

Šejna više nije bilo.

— Gazda, najbolje je da nestanemo oдавde — reče jedan od bandita. — Ti više nemaš konja, a jedan naš je mrtav čovek. Ostala dvojica su ranjeni.

— Jezik za zube! — viknu Henk Vilkok. — Pa to je neverovatno. Taj momak je izgleda u savezu sa samim đavolom!

Njemu jednostavno nije palo na pamet da je sa svojim ljudima upao u zamku koju im je postavio jedan jedini čovek koji je mogao sve redom da ih poskida sa konja, samo da je hteo.

Vilkok je osećao da polako gubi ugled i da će ga još više izgubiti ako ne sredi ovu stvar s tim đavolskim Šejnom. Dok se taj visoki jahač nije pojavio u El Pazu, sve je išlo dobro. Banditi su ga prihvatili kao svoga vođu i pomirili se s tim da

je on ubio njihovog dotadašnjeg vođu i zauzeo njegovo mesto.

Međutim, u međuvremenu se list okrenuo.

Oni su izgubili nekoliko ljudi, i način na koji je taj visoki čovek postupao prema njima pokolebao je bandite. Mnogi su sada već mislili da je on jači od Vilkoksa.

Šejn se ponovo pojavio na zaravni. Cev njegove puške bila je uperena u grudi Vilkoksa koji je stajao pored svoga mrtvog konja.

— Baci oružje, Vilkokse! — viknu on. — A zatim, podigni ruke uvis!

Šejn je primetio kako jedan bandit diže cev puške iza svoga gazde.

— Baci tu pucaljku i podigni ruke uvis! — grmnu on.

Samo delić sekunde Šejn je bio neoprezan.

To je bilo dovoljno za Vilkoksa koji je, izgleda, imao izvanredne reflekse. Uz to je bio u prednosti što se u njegovim rukama još uvek nalazila puška.

Šejn je suviše kasno primetio munjeviti pokret kojim je vođa bandita uperio cev oružja pravo u njega. Vilkoks je pucao nasumce. I... imao je sreće.

Šejn se, dođuše, sagnuo, ali ga je kugla ipak pogodila. Osetio je snažan udarac u levu stranu tela i kleknuo.

Za trenutak mu se smračilo pred očima. Ipak, uspeo je da se povrati.

Uspeo je da ispali još jedan hitac i pao.

Vilkoks i ostali videli su da je on bio pogođen.

— Hej, kopile! — viknu Vilkoks koji je posle prvog pucnja skočio u zaklon iza svoga konja. — Kako ti prija moje olovo?

Šejn mu je odgovorio sa tri hica.

Jedna kugla zabila se u telo mrtvog konja, druga je zviznula pored Vilkoksovog uha, a treća je prošla levo i zasula bandita prašinom i komadima stena.

— Da li si zadovoljan odgovorom, Vilkokse? — doviknu Šejn odozgo. Stegao je zube. Rana na levoj strani njegovog tela je krvarila. Pekla ga je kao živa vatra. Učinilo mu se da je kugla kliznula niz rebro i zadržala se negde u telu.

Morao je da beži. Drugog izlaza nije bilo.

Henk Vilkoks opsova gadno. Sada mu je bilo jasno da visoki čovek tamo gore na kamenitoj zaravni nije teško ranjen. Jer, Šejn se oglasio još jednom.

— Slabó je to za mene, Vilkokse! — viknu on. — Zar nemaš mozga u glavi i nisi primetio da si se prevario? Upamti, ja imam dovoljno vode, hleba i slanine. Osim toga, tu je i nekoliko konzervi pasulja. Imam takođe i čitavu gomilu municije. Upucaću vas jednog za drugim. Čuvajte se, ja se stvarno ne šalim!

I, on je opalio nekoliko metaka jedan za drugim. Nije imao nameru da upuca bandite. Kugle su zviždale ispred čizama nitkova i uterale im strah u kosti.

Henk Vilkoks je odlučio da popusti. Tačnije rečeno, on je želeo da dobije u vremenu. Pre svega da se skloni u neki siguran zaklon, pošto je bilo očigledno da je Šejn u mnogo povoljnijem položaju.

Vođa bandita je razmišljao.

Možda je najbolje da odjaše do logora gde se nalazio najveći deo bande i da sa odmornim konjima i nekoliko momaka više krene ponovo u lov na Šejna.

Visoki čovek je, doduše, bio ranjen. Međutim, to nije značilo da je on nesposoban za borbu. Henk Vilkokks je morao priznati da tu može očekivati mnoga neprijatna iznenađenja.

— Hvatamo maglu! — reče on svojim drugarima. — Ja ću uzjahati Hjuittovu ragu. Hivet Čab neka uzjaše svoga konja. Ja-neo?

Šejn nije pucao. Pustio je bandite da odu.

Njemu je bilo jasno da sa kuglom u telu teško može stići u El Pazo.

Dva puta mu se smračilo pred očima i bojao se da će pasti u nesvest. Uz to je morao biti jako oprezan. Nikako nije smeo podceniti Vilkoksa. Nekadašnji kapetan konjice Sjedinjenih Država nije bio samo ljut, nego je bio uvređen. A takvi ljudi su opasniji i od samog grizlija.

— Hej, Šejne! — viknu Vilkokks i opali dva metka prema kamenjoj zaravni. — Videćemo se opet! A tada ću te poslati u pakao! Budi siguran u to.

Šejn nije ništa odgovorio. Stegao je zube zbog bolova koje je osećao.

— Do đavola, gazda, zašto ne pokušamo da ga uhvatimo? — upita jedan bandit — Mi smo svi videli da si ga ti pogodio.

Vilkokks zavrte glavom.

— Mućni malo glayom, čoveče! — reče on. — Da li si nekada video ranjenu pumu. Ona je u stanju da te ubije jednim udarcem šape. Ja jako dobro poznajem takve momke kao što je Šejn. Oni su jako žilavi i opasni i s njima se ne treba šaliti. Zašto da rizikujemo. Uz to ne znamo koliko teško sam ga ja ranio. Odjahaćemo u logor, a onda ćemo videti šta ćemo dalje preduzeti. Ne brini ništa, on nam neće umaći!

XXVII

Kasnije Šejn nije mogao da objasni kako je uspeo da stigne u El Pazo, a da pri tom nije pao iz sedla niti su ga banditi uhvatili.

Stari konjušar je izašao iz štale kada je čuo frktanje konja. Šejn je skroz pao u naručje starom čoveku.

— Sto mu davaljih krušaka, pa tebe su pogodili! — uzviknu starac ljutito.

Šejn se naslonio na njega i krenuli su u štalu. Mrkov je išao za njima.

— Hej, gutaću olova! — viknu stari čovek. — Čuješ li me? Šejn otvorí oči i pogleda ga.

— Da — odvrati on. — Čuo sam te i razumeo sam te. Isto tako znam gde se nalazim. Sešću na sanduk za zob, a ti idi i jav maršalu Tajriju da dovede doktora.

— Odmah, Šejne. Odmah. A zatim ću se pobrinuti o tvojoj razi.

Šejn nije rekao ništa. Seo je na sanduk, naslonio se na zid i sklopio oči.

XXVIII

Osećao se kao da tone u neko ogromno more mekane tka-

nine. A kada se probudio ugledao je zabrinuto lice mlade Fej.

— Zdravo, devojko! — promrmrlja on.

— Oh, Šejne! — reče ona tiho. Stavila je svoju ruku na njegovo čelo. — Živ si?

Doktor Frimen priđe krevetu.

— Jeste — reče on i osmehnu se. — I ja mislim da će on još dugo, dugo živeti! Imao si sreće, amigo. Jako mnogo sreće! Kugla je zaparala kožu, međutim, nije povredila nijedan unutrašnji organ. To što je povređena koža i meso na rebrima će te boleti, ali nije opasno. Ja sam se dogovorio sa dvojicom šerifa da vi posle nekoliko sati odmora ustanete.

Sejnu je sada bilo bistro pred očima. Mekci, runasti oblaci su sada nestali ispred njegovih očiju. Čuo je sve sasvim jasno.

— Vi ste bili u pravu, doktore — reče on. — Da li ste stavili dovoljno jak povez oko mojih grudi?

Doktor zavrte glavom.

— Naravno, izgubili ste dosta krvi, ali nije tako strašno — reče on. — To što ste bili malo u nesvestici posledica je bola. A možda je kugla povredila i neki nerv dok ste se kretali. Eto tako, sada ja mogu da odem. Brigu o vama će preuzeti mis Bridžis i ja sam siguran da će ona to dobro raditi. Samo, da vas podsetim, zavoj mora ostati dva dana.

Doktor je izašao napolje.

Unutra je ušao Džed Tajri. Osmehnuo se.

— Šta sam ti rekao, Šejne! — uzviknu on. — Jedan jedini čovek protiv bande? Pa to je ravno samoubistvu. Ti mora da si dete sreće. Inače bi već odavno bio među svojim precima, amigo.

Šejn se osmehnu.

— Zao mi je, Džede — reče on. — Ja stvarno ne mogu da se setim kada sam rođen. A ko zna da li bih prepoznao svoje pretke. Da ti kažem, razgovarao sam sa Vilkoksom. Taj pasji sin bio je besan kao kobra. Izgubio je jednog čoveka, koji je ubijen, a dvojica su pogođena kuglama.

— I, ko je tebi smestio olovo u rebra?

Šejn razvuče lice u osmeh.

— Hoćeš da mi se podsmevaš, zar ne? — upita on. — E, onda me čuj. To je bio Vilkok. Samo delić sekunde bio sam nepažljiv. A mora se priznati, taj momak je đavolski brz.

Tajri se iscreri.

— Vidiš li ti ovo, Fej? — upita on devojku. — Jednog takvog momka kakav je Šejn teško je poslati na onaj svet. Stigao je ovde sa kuglom u grudima, onesvestio se dok ga je doktor pregledao i vadio mu kuglu, a kasnije se ponaša kao da se ništa nije dogodilo. Mislim da ti ne treba bolja nega od one koju će ti pružiti Fej, Šejne. Poluindijanac se sada nalazi u zatvoru. Doktor misli da će skoro da se oporavi i da će biti spreman da mu se stavi omča oko vrata. A stari Stesi se oseća dobro. Slauson i Kolenen su stigli. Dosad su bili mirni. Plavuša se zbližila s njima, međutim, odjednom je nestala.

Šejn klimnu glavom.

— Ta dvojica se nisu interesovala za plavušu nego za Vilkoksa — reče on.

Tajri se nakašljao. Pogledao je Fej i krenuo prema vratima.
— Onda ćemo se videti kasnije — reče on. — Ti ostaješ
ovde u gradu, zar ne?

Šejn ponovo klimnu glavom.

— Zasad da.

Tek što je Tajri izašao iz sobe Fej je sela na ivicu kreveta
pored Šejna.

Visoki čovek milovao je njeno lice i telo.

— U stvari, ja sam gladan, devojko — reče on. — A zaželeo
sam se i tebe. Jako!

Pomilovao je njene grudi.

— Čekaj, Šejne! — reče ona. — To ćemo ostaviti za malo
kasnije. Najpre ću ti doneti hladnog pečenja. Ili želiš da pro-
baš čorbu?

Njene kestenjaste oči su ga nežno gledale. Stavila je svoju
ruku na njegovo rame.

— Želim i jedno i drugo, Fej! — odvrati on. — I, nemoj
misлити da sam ja neka olupina. Ostao sam onaj isti, draga! Mo-
lim te da ostaneš pored mene. Ne mogu da spavam bez tebe,
dušo. Neko mi je jednom tvrdio da je san najbolji lek!

Oko njenih usana titrao je osmeh.

— Ti si nepopravljiv! — reče ona. — Vратиću se odmah.
Doneću ti viski.

Nasmejao se.

— Nemoj misлити da to može da me uspava, devojko!

Fej Bridžis ustade i pride vratima. Pre nego što ih je otvo-
rila okrenula se nazad.

— Videćemo, Šejne!

Naravno, ona je njemu ispunila želju. Pošto je jeo i ona
odnela poslužavnik sa tanjirima i čašama, ona se vratila.

Skinula se i legla pored njega.

Gledali su dugo jedno drugo u oči, a zatim su njegovi očni
kapci postali teški i on je ubrzo zaspao.

— Bolje je tako! — promrmlja ona.

Međutim, on to više nije čuo.

XXIX

Doktor Frimen je bio u pravu kada je tvrdio da niko ne
može zadržati Šejna u krevetu. Fej se trudila da visokog čoveka
niko ne probudi. Kada ga je poljubila, on je samo promrmljao
i nastavio da spava.

Jedva da je devojka izašla iz sobe, a Šejn je već bio ustao.
Prišao je ogledalu.

— Pa, mister Šejne, loše izgledate! — reče on i isceri se.
— Ovakvi kakvi ste nećete se dopasti onoj plavoj otrovnici
preko u hotelu.

Tog trenutka je čuo korake na stepeništu. Otvorila su se
vrata i pojavila se Fej. Stala je ispred njega i podbočila se.

— Tako znači! — reče ona. — Ne slušamo?

— Madam — odvrati on i nakloni se pred njom. — Tako
je kako ste vi rekli, to se mora priznati. Međutim, da li bih
mogao da vas zamolim da mi donesete toplu vodu da bih se
obrijao? I, da biste bili tako dobri da odete u dućan i kupite
mi jednu novu košulju?

Nasmejala se glasno.

— Pa, to sam uradila još juče! — reče ona. — Zнала sam da će ti biti potrebna. Međutim, nešto drugo me muči. Da li ti stvarno misliš da napustiš krevet?

Šejn je uhvatio njenu glavu. Poljubio je devojkę.

— Ležaću kasnije, draga — odvrati on. — Za to uvek ima dosta vremena. A da li je tebi jasno da si ti anđeo, mala?

— Dosad mi to niko nije rekao!

— Ja stvarno mislim da jesi. A sada, donesi mi tople vode. Uzdahnula je.

— Ti mi ne dozvoljavaš da predahnem, Šejne. Ali...

XXX

Džed Tajri je došao da doručkuje. Seo je prekoputa od Šejna.

— Znao sam da ću te naći ovde — reče on. — Tebi Vilkoksi i ta dva lovca na ucenjene ljudske glave ne daju mira, zar ne?

Šejn nije želeo to da prizna. Primetio je kako ga Fej gleda. Izgleda da je nestrpljivo čekala šta će on odgovoriti.

— Nije tako — odgovori on. — Više ne mogu da izdržim u krevetu. Možda je to zato što sam često bio na otvorenom prostoru i kao da sam zaboravio da on postoji.

Tajri se osinehnu. Njemu je to bilo bolje poznato.

— Nećega sam se setio, Šejne! — reče on. — Čudno mi je da ta plavuša već dva sata luta unaokolo!

Šejn podiže obrve.

— Šta bi tu bilo čudno? — upita on.

Tajri odmahnu rukom.

— Čovece, pa ona je jedna noćna ptica — uzviknu on. — Nikada ja nisam video tu ženu tako rano. Do ponoći je bila u salunu. Igrala je poker sa Klintonom i nekim drugim momcima. Meni se čini da ona nešto gadno sprema.

— Možda sa Slausonom i Kolemenom! — prekide ga Šejn.

Fej stavi kanticu sa čajem na sto.

— Možete razgovarati kasnije o tome u kancelariji — reče ona. — Sada se mora doručkovati, momci!

XXXI

Podne je već bilo jako blizu kada je Šejn ušao u jednu od saluna u gradu. Šankista je prao čaše. Nije obraćao pažnju ni na koga. Osim toga, prostorija je bila prazna.

Pogledao je iznenađeno Šejna.

— U stvari, u ovc vreme ne radimo — reče on. — Sasvim slučajno su vrata bila otvorena.

Šejn odmahnu rukom.

— Nemojte se uzrujavati — reče on mirno. — Pošto sam se našao ovde, da li bih mogao da dobijem jedno pivo?

Iznenada se iza šankiste otvoriše jedna vrata.

Pojavila je Brigid Lund! Kakvo iznenađenje!

— Možeš nestati odavde, Pole — reče on šankisti. — Ja ću ovo sve srediti.

Čovek je zbunjeno pogledao plavušu. Slegao je ramenima i uskoro se nekud izgubio.

— Zdravo, Šejne! — reče ona i osmehnu se zavodnički. Da, to nije bio onaj pravi osmeh. Šejn je odmah primetio.

— Halo, madam! — doviknu on veselo. — Valjda se ipak još može dobiti jedno pivo?

— Dobićete! — reče ona. — Trenutak!

Zavukla se u šank i izvadila jednu bocu piva. Stavila je pored čaše. Osmehnula se.

— Ovo je bolje nego ono što se toči iz bureta — reče ona. — Pivo sa istoka.

— Zašto mi to kažete, možda imate nešto na srcu? — upita on i otvori bocu

— Možda! — pencevi ona i naže se napred.

Njena crvena bluza se zategla. Zatim su se ukazale okrugle, čvrste grudi. Kao dve krupne jabuke, pomisli Šejn.

Šejn nasu čašu i otpi gutljaj. Pogledao je plavušu preko živice čaše

— Onda mi kažite — reče on mirno.

Pivo je bilo hladno. Ništa lepše nije mogao poželeti.

— Odatu vam jednu tajnu. Šejne — reče ona. — Pre nekoliko trenutaka ovde je bio jedan od Vilkoksovih bandita.

— I? — upita Šejn.

— Hteo je da sazna koliko teško ste ranjeni. Osim toga, preneo je poruku da će Vilkoks danas stići u grad.

Šejn je mirno gledao plavu ženu ispred sebe. Stavio je čašu na šank i pokazao prstom na njenu nugu kožu.

— Moraćete da kažete na šta ste mislili, madam! — reče on. — A zatim ćete mi odati tajnu zašto ste mi ovo sada ispričali!

Njene plave oči su dobile tamniju boju.

— Hoću da iskočim iz igre, Šejne — objasni mu ona. — Sve je ovde bilo kako treba dok se nije pojavio Vilkoks. On je počeo da ucenjuje Klintonu, a Klinton i ja smo partneri. I ja sam morala da urlam sa vukovima. Znate li vi šta Vilkoks priželjkuje? Da se vi i ta dva lovca na ljudske glave sretnete. A on bi posle toga sredio one koji ostanu živi.

— Znači, vi želite da se povučete? — upita Šejn i osmehnula se. — Da li je vama jasno da se igrate opasnom vatrom?

— Kako to mislite? — upita ona kao da ne razume njegovo pitanje. — Nije važno kako će se sve završiti, Šejne. Ovo što smo razgovarali znamo samo nas dvoje, vi i ja. Sigurna sam da ćete vi ćutati. Naravno ako ostanete u životu. A, ako vas upucaju onda nećete moći ništa da kažete.

— Pa vi ste kobra! — reče Šejn. — Ne shvatam zašto me opominjete. Ja nisam šerif, madam. Osim toga, od mene ne možete očekivati nikakvu korist. A siguran sam da vam nije dan čuvar zakona ne može natovariti na vrat neki greh. To što ste vi i vaš partner obaveštavali bandu, vrlo teško se može dokazati. Bar ja tako mislim.

— Do đavola! — viknu ona. — Vi ste neki tvrdoglav momak, Šejne! Mislila sam da kažem još nešto, ali sada vidim da je to besmisleno.

— E, sada ste najzad pustili mačku iz džaka — nasmeja se visoki čovek. — Vi mislite da ću ja ukloniti s puta dvojicu lovaca na ucenjene glave, a zatim srediti i vašeg partnera Klintonu. Zatim biste me primili u svoj krevet. Ne, madam! Tu ste

odabrali pogrešnog čoveka. Mene interesuje samo Henk Vilkok, a ne i njegovi drugari. Oni će svakako nestati u nepoznatom pravcu kada budu čuli da se Vilkok nalazi u zatvoru.

— Šta je to sada? — upita ona iznenađeno. — Vi, znači, ne želite da ubijete Vilkoksa?

— Ne — odgovori Šejn. — Ja nisam ubica kao on. Dovoljno mi je da ga izvedem pred porotu gde će odgovarati za svoje zločine. Kao što sam rekao, ni Klinton ni vi me ne interesujete.

Čutala je. Nije znala šta da kaže. Kao da joj se jezik zavezao. Trgla se tek kada se Šejn našao pored salunskih vrata.

XXXII

Šejn je odmah prepoznao mršavog Slausona sa orlovskim nosom i manjeg, dežmekastog Kolemena. Oba lovca na učenjene ljudske glave nalazila su se ispred robne kuće.

Koleman se iscerio i prešao rukom preko svoje brade. Slauson je bacio kažiprstom pikavac, namestio svoj kožni pojas sa revolverima i takođe se iscerio.

Ta dvojica su nosili samo po jedan revolver. Međutim, ko ih je bolje poznao, čuo je sigurno koliko oni mogu biti brzi. Mnogi su se u to uverili. Ali, oni sada leže tamo negde koju stopu ispod zemlje na brdu čizama.

Šejn je poznao obojicu, a i on je njima bio poznat. Negde su se već sreli. Da, u ono vreme dok je on bio u svađi sa Vels Fargoom.

— Halo, Šejne! — procedi Slauson kroz zube. — Nama dvojici je jako žao što si onda zaključio primirje sa Vels Fargoom. Ta braća su bila raspisala jednu jako lepu sumu novaca za tvoju glavu. Međutim, ti si sada ušao u naš atar!

— U vaš atar? — upita Šejn. — Kako to mislite?

— Izgleda da on ne zna zašto smo mi potegli put ovamo — kikotao se Koleman. — Smešno! Kao da je poremetio pamću.

— Ne verujem — reče Slauson. — Šejne, ti prokleta kobile! Nemoj da nam pričaš bajke. Poznato nam je da si ovamo krenuo da uhvatiš Vilkoksa. Međutim, ti nam kvariš posao. Vilkok je naš čovek.

— Možda je tako — reče Šejn. — Ali, ko prvi tome i devojka. Zar nije tako?

Dvojica lovaca na ljudske glave su se trgli. Njihove ruke su se priblizile drškama revolvera.

— Ne bih vam to preporučio, momci! — opomenu ih Šejn. — Sem ako imate želju da visite na stubovima, koji se nalaze iza vaših leđa.

— On pravi šale, Barte — smejao se Slauson. — Ne boj se! Zar ti je nos zapušten? On je već napunio gaće. Smrdi!

Koleman klimnu glavom.

— I meni smrdi. Do đavola, nikada nisam mogao pomisliti da se Šejn toliko boji i da je napunio gaće. Uz to je i kukavica. Hej, Šejne, žuti pacove, kaži svoju poslednju želju?

To je već bila teška uvreda!

Šejn je znao trikove dvojice nitkova. Želeli su da ga naljute i da ga zatim upucaju u samoodbrani. Tako su dosad radili sa svojim protivnicima.

Međutim, Šejn je ostao miran. Bilo mu je jasno da mora doći do borbe.

Nije želeo da ih upuca, sem ako mora da se brani da bi spasao svoj život.

— Izgleda da nešto nije u redu sa vašim nosevima — odvrati visoki čovek. — Smrad se oseća iz vaših pantalona. Ti je samo jedan od vas napunio gaće!

Okrenuo se prema Kolemenu.

— Kaži to još jednom, ti, prokleta kopile! — viknu Kolen.

— Mislim da si se toliko uplašio, da si...

Šejnov glas se prekinuo.

Kolemen je potegao revolver. On je računao na to da će visoki čovek biti sporiji zato što su mu ruke bile prekrštene na grudima.

Ipak, Šejn je bio brži.

Još dok je Kolemen vadio revolver iz futrole, iz Šejnovog revolvra je već suknuo plamen i vatreni štap je krenuo prema njemu.

Prasnuše dva pucnja. I, začuše se dva bolna krika. Jer, ni Slauson nije uspeo da potegne pištolj i da puca.

— Trebalo je da budete pametniji! — reče Šejn. — Niste tako mladi da ne znate s kim imate posla. Sada ste se uverili da niste tako brzi kao ja. Idite kod doktora. A posle toga nestanite što pre iz El Paza! Jasno?

Slauson je držao ruku koja je krvarila.

— Pasji sine! — viknu on. — Želim ti da te Vilkoš pošalje u pakao! A ako to njemu ne uspe ja ću vežbati drugom rukom sve dok ne budem mogao da pucam tačno kao i ranije.

— Zaveži već jednom! — viknu Šejn. — Inače, može mi pasti na pamet da vam i druge ruke... Hvatajte maglu i da vas moje oči nikada nisu videle ovde.

Kolemen je potrčao kao da ga sam đavo goni. Slauson je pošao za njim.

Slauson i Kolemen su dobili ono što su tražili. Završili su u ordinaciji doktora Frimena. Bila je to dovoljna kazna za obojicu lešinara koji nisu mnogo razmišljali pre nego što potegnu pištolje.

Fič i Tajri su stajali ispred zgrade šerifovog ureda.

Fej Bridžis je dotrčala. Stala je i uzdahnula kad je videla da se Šejnu ništa nije dogodilo.

Šejn je došao do šerifove kancelarije.

— Plava dama je prešla na drugu stranu — reče on. Ispricao je šta mu je ta žena rekla.

— Znači, ona je rekla da će Vilkoš doći u grad? — upita Džed i razrogači oči. — Rekao sam ti već da mi je ona sumnjiva što tako ide unaokolo. Dakle, ona je htela da razgovara s tobom. Hej, čoveče! Ona će te odvesti u najcrnji pakao! Ti si nju po drugi put odbio!

Šejn odmahnu rukom.

— Ona nije opasna, Džede — reče on. — Mi moramo biti jako oprezni, pošto Vilkoš neće doći sam. Postarajte se da mi skinete sa vrata njegove bandite.

— Na koji način? Mi njih ne poznajemo sve. Uz to, Vil-koks će doći tek kada bude pao mrak. Moramo čekati. Ako je rešio da te ubije onda se on mora pojaviti. Ima još vremena.

Šejn je mahnuo rukom mladoj Fej i oni su krenuli prema kući u kojoj se nalazio šerifov ured.

— Bojim se za tebe, Šejne — reče ona kad su stigli u zgra-du.

Šejn je pomilovao po kosi.

— Ne boj se, mala — reče on blago. — Srediću ja Vil-koksa.

— Kad sam čula pucnje...

— Nemoj o tome da pričaš, devojkko — prekide je on. — Ja sam otkrio tragove i moram najzad da isteram stvar na čistinu.

— Nisam mislila samo na to — reče ona sa suzama u oči-ma. — Znam da ćeš me posle toga ostaviti, Šejne.

XXXIII

Predveče je Šejn izašao na ulicu. Fič i Tajri su bili tu. Oni su celo vreme gledali šta se događa u gradu, međutim, banditi se nisu pojavili.

Ipak, Vilokoks je stigao u grad. On i njegovi drugari su ostavili svoje konje na sigurnom mestu pored Rio Grande. A zatim su, pod zaštitom noćne tmine, stigli do hotela i ušli u njega na zadnja vrata.

Bilo je očigledno da nisu došli da učine neko dobro delo. Vilokoks je po svaku cenu hteo da ubije Šejna.

Oni su bez ikakvog objašnjenja uhvatili plavušu i Klinton-a i vezali ih u foteljama Klintonovog saluna.

— Poznato mi je da će Šejn učiniti sve kako bi spasao život jedne žene — reče Vilokoks pakosno i osmehnu se. — Vi-dećemo sada da li sam u pravu.

— Šta nameravaš da uradiš? — upita Birgid Lund koja je bila bleđa kao kipa i drhtala.

— Zašto pitaš? — oglasi se Klinton. — On hoće da se Šejn pojavi ovde, a mi smo neka vrsta mamca. Razumem zašto je tebe uzeo, ali zašto i ja...

— Dva taoca su uvek bolja nego jedan! — prekide ga Vilokoks. — Ostaćete ovde! Hajde, mladići, idemo dole.

XXXIV

Šejn je stao kao ukopan kada je čuo glas.

— Dođi ovamo u hotel, kućkin sine!

Bio je to Vilkoksov glas.

— Ili želiš da upucamo plavu ženu i Klintona! — viknu on ponovo posle izvesnog vremena.

— To stvarno liči na tebe, nitkove! — doviknu Šejn. Nje-gov pogled bio je uperen u vrata hotela koja su bila samo malo odškrinuta i iz kojih je virila cev puške.

Šejn je bio zaboravio da je ranjen. Potegao je revolver i pucao. Zatim se bacio na zemlju. Prevrnuo se nekoliko puta bez obzira na bol i našao se ispred hotelskih vrata.

Bandit iza njih se nije micao. Kugla je prošla kroz tanka

vrata i pogodila ga u rame.

Šejn se osvrnuo nazad. Ugledao je Tajrija i Fiča kako prelaze glavnu ulicu. Očigledno su hteli da priđu zadnjem delu hotela.

— Ulazi, Šejne! — viknu Vilkok.

— Doći ću ako budeš pustio plavušu! — odvrati Šejn. — Za Klintona ne marim mnogo. On može ostati tamo gde je!

— Nemoj mnogo da pričaš! — zagrmje Vilkok. — Baci svoje topove u stranu i dolazi! Inače će plavuša osetiti kako olovo prodire kroz njeno telo.

Još pre nego što je Šejn mogao da se odluči, u hotelu prasnule pucnji. Izgleda da su Fič i Tajri napali bandite.

Sada je i Šejn krenuo. Munjevito je protrčao kroz vrata. Ugledao je Vilkoksa koji se bio okrenuo da vidi šta se tamo dešava. Međutim, brzo se pribrao i pucao na Šejna. Na svu sreću, nije uspeo da ga pogodi.

Šejn je povukao obarač. Kugla je pogodila bandita u glavu s desne strane. Vilkoks kriknu. Pao je na kolena.

Kada je Šejn pterao bandita na ulici ljudi su se okupili na pločniku. Ubrzo posle toga pojavili su se Fič i Tajri. Vodili su bandite od kojih je jedan bio ranjen.

Fej Bridžis je istrčala na ulicu. Osmehnula se radosno kad je videla da je Šejn živ. Stajala je ispred kuće sve dok on nije stigao.

— Halo, mala! — doviknu on. — Čini mi se da ću morati ponovo u krevet.

— Tako i treba — reče ona. — Ovog puta ćeš ležati sve dotle dok se ne oporaviš.

Šejn se osmehnu. Devojka je bila u pravu. Ostalo će sve srediti Fič i Tajri. Oni će pozvati vojnike da očiste gnezda bandita u brdima. Sigurno će pronaći plen tih lupeža. I Fej će dobiti naknadu za ukradena goveda.

Idućeg dana Šejn je otišao do telegrafske stanice. Javio je u Vašington da je zadatak izvršen. On sam moraće da leži bar četiri nedelje.

Mutilo mu se u glavi kad pomisli na rastanak sa lepom Fej Bridžis. Ipak, ona će izvesno vreme biti pored njega.

Tajri se začudio kada je dobio naređenje od guvernera da Vilkoksa preda armiji. Prebacili su ga u Hjuston gde je bio izveđen pred vojni sud.

U to vreme Šejn se još uvek nalazio u El Pazu. Plavu Bridgid više nije nikada video. Ona je otišla iz grada.

Još pre nego što je Šejn napustio grad javili su da će Fej Bridžis dobiti obeštećenje. Stesi je već mogao da jaše.

Jednog dana oni će ponovo obnoviti spaljeni ranč tamo preko u Nju Meksiku. A onda će me devojka zaboraviti. Ne za uvek.

Međutim, sada nije bilo vreme da razmišlja o tome. Ona je još uvek bila pored njega. Negovala ga je nežno.

Šteta! Neće ostati pored nje. Nemirni putevi njegovog života vodili su ga negde u daljinu.

— K R A J —

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

PRE NEGO ŠTO,
OVAJ DUEL POČ-
NE... HOCU DA
BORBA BUDE
FER I ČISTA!

© King Features Syndicate, Inc., 1977.

ČUJ, PRLJAVI DIK, ONO „ČISTA“ SAMO JE FIGU-
RATIVNO!

1-28 DICK BROWNE

**S
VIM
Č
ITA
CCIMA,
Ž
ELIMO SREĆNU
NOVU
1987.
GO
DINU**

